

A. T. JONES & E. J. WAGGONER

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA NOVIDEO

TRI MESECA DUHOVNE HRANE ZA SVAKI DAN

Isus nas je učio da se molimo:
„Hleb naš potrebni daj nam danas“

Ovde su za svakodnevno čitanje čiste istine Radosne vesti duhovne „neprosijane“ poruke, u kojima nema ni traga vešto umešanog legalizma.

Ova dva pisca prodrli su kroz vekovnu duhovnu maglu da bi preoteli ono što je Pavle nazvao „istinom jevanđelja“ (prema Galatima 2,14). Hiljade savremenih čitalaca otkriva kako su Džonsove i Vagonerove evanđeoske ideje imale eksplozivnu snagu da snažno menjaju monotone živote.

Jezgrovita i sažeta literatura predviđena za svaki dan osvežava, podstiče i motiviše – a to upravo čini neizveštačeno jevanđelje.

Pavle je rekao da je jevanđelje Hristovo „sila Božija na spasenje svakome koji veruje“ (Rimljanima 1,16). Jedan je mudri pisac rekao da je Hristov krst „utisnut u svaki hleb“.

Izvorni materijal je sažet da bi vest bila jasnija i razumljivija. U načinu izražavanja nije učinjena promena.

Naslov originala:

Give Us This Day Our Daily Good News, Volume 1

Predgovor

Nedavno otkriveni spisi Eleta Dž. Vagonera i Alonza T. Džonsa su kao zaboravljeni zlatni rudnik gotovo neverovatne istine Radosne vesti. Posebno tokom proteklih nekoliko godina, hiljade čitalaca, mladih i starih, u mnogim zemljama širom sveta, sa nestrpljenjem grabe svaku knjigu ili članak ove dvojice pisaca kada se pojave u štampi.

Kao urednici časopisa *Signs of the Times* (Znaci vremena) u poslednjoj deceniji 19. veka, oni su kroz maglu vekova zbunjenosti prodrli u shvatanje čistog sunčevog svetla novozavetnog jevanđelja. Gotovo na svakoj stranici njihovih spisa nailazimo na osvežavajuće uvide istine Radosne vesti, koja svakodnevni hrišćanski život čini lakšim i radosnijim. Potpuno različiti u stavu i ličnosti, ali dopunjavajući se u svojoj službi, Džons i Vagoner su se potpuno uskladili u svome razumevanju jevanđelja.

Njihovo razumevanje opravdanja verom, na primer, bilo je jedinstveno u tome što je nadilazilo kalvinizam i arminijanizam. Oni su videli da je Hristos svojom žrtvom učinio nešto za svakog čoveka, ženu i dete na svetu. Videli su kako Pismo govori da je Hristos „Spasitelj svih ljudi“ i da je „okusio smrt za svakog čoveka“, čak i drugu smrt; da je Hristos umro za ovaj svet, a ne samo za „izabrane“ i da su naši gresi i krivica već bili položeni na Njega. Onaj ko se odupre i odbaci Njegovu stalnu milost, biće izgubljen. Njihovo gledanje na jevanđelje dovelo je do oživljavanja Pavlovih poslanica Rimljanima i Galatima.

Zapravo oni su Radosnu vest videli gotovo na svakoj stranici Svetog pisma. Hristov krst je otkriće ljubavi koja nadilazi svako saznanje i razum. U onome ko ga veruje i ceni, od tog trenutka pokreće težnju da vodi novi život beskrajne sreće u posvećenosti Hristu.

Ovo dovodi do zapanjujućeg zaključka koji bez prestanka oduševljava dušu: lako je biti spasen, a teško biti izgubljen, *ako razumete kako je dobra Radosna vest*. Gospod nastoji da vas uvede u svoje carstvo; On ne nastoji da vas isključi iz njega. Dopustite mu da izvrši svoje delo u vašem srcu; nemojte da ga odbijete.

Ovde ćete naći predivne deliće svakodnevne Radosne vesti. Uživajte u njihovom čitanju kao što smo mi uživali pri njihovom sakupljanju.

– *Glad Tidings Publishers*

„Hristovoj smrt dugujemo čak i ovozemaljski život.
Hleb koji jedemo kupljen je Njegovim slomljenim telom.
Voda koju pijemo kupljena je Njegovom prolivenom krvlju.
Niko, bio svetac ili grešnik, ne uzima svakodnevnu hranu,
a da se ne hrani Hristovim telom i krvlju.
Krst sa Golgote utisnut je u svaki hleb.
On se odražava u svakom vodenom izvoru.“

Sadržaj

Predgovor	2
1. Slavna Radosna vest olakšava breme.....	6
2. Zašto mislimo da je to tako teško?	6
3. Sve što je Hrist imao i vi imate	7
4. Već ste dobili dar Njegove bezgranične blagodati	8
5. „Budite savršeni“ je više obećanje nego zapovest	8
6. Blagodat će izvršiti svoje delo ako se ne odupiremo	9
7. Šta onemogućava delo Božje blagodati?	10
8. Šta znači verom prihvatiti Božju blagodat	10
9. Šta da učinimo sa problemom grešnog tela	11
10. Šta obraćenje čini, a šta ne čini.....	11
11. Kako da se ne obeshrabrimo zbog tela.....	12
12. Naučimo da ne gledamo na sebe	13
13. Posao Prvosveštenika: čišćenje Njegove svetinje	13
14. On obavlja svoj posao, a mi saradjemo	14
15. Kako se odvija čišćenje svetinje.....	15
16. Brine li vas to da bi sunce moglo pasti?	15
17. Nema mesta hvalisanju.....	16
18. Isusovo ime jednako je imenu Njegovog Oca	16
19. Gde sada vidimo Isusa?	17
20. Kako je Hristos uzeo naše telo i krv?	17
21. Zašto je Isus uzeo naše telo i krv	18
22. Kakvo je to „obličje“ našeg grešnog tela?	19
23. Zašto je Isus bio iskušavan kao što smo i mi danas?	19
24. Svi mi smo iskušavani na različite načine	20
25. Iskušan kao mi, pa i više.....	20
26. Sotona je jači od nas, ali je paralizovan.....	21
27. Nema „bližeg roda“ od Hrista!	22
28. Kako da nadvladamo iskušenje?	22
29. Ne nasleđuje se greh, već sklonost ka grehu	23

30. Da li su same sklonosti i iskušenja greh?	23
31. Hristos je potpuni Spasitelj	24
32. Zar ćemo ponovno preuzeti krivicu i osudu?	25
33. Motiv „u Hristu“ kaže nam ko smo.....	25
34. Bog vas nikad neće razočarati	26
35. Po čemu znate da niste pod osudom.....	27
36. Pravo oprostjenje uklanja grehe.....	27
37. Prestanimo pozivati sotonu da nas obeshrabruje	28
38. Pomoć kad ste umorni i iscrpljeni	28
39. Verujmo da nas Gospod mnogo voli	29
40. Koji udeo stradanje ima u slavi?	30
41. Da li se neko poseban moli za vas?	30
42. Ovaj besplatni dar dat je svakome	31
43. Radosna vest o Božjem predznanju	32
44. Kakva radost u saznanju da si TI pozvan.....	32
45. Može li bilo ko ili bilo šta biti „protiv nas“?	33
46. Nešto što mislite da vidite, u stvari nije tamo	33
47. Sotona optužuje, a Gospodnji anđeo opravdava.....	34
48. Kada je zadovoljstvo boriti se.....	35
49. Mesto zakona u istinskom obraćenju srca	35
50. Kako da zadobijimo Hrista?	36
51. „Živeti je lako kad si mrtav“	36
52. Život bez greha: moguć ili ne?	37
53. Nijedna izgubljena ovca ne može da traži pastira.....	38
54. Najveća sila na svetu je jevanđelje	38
55. Božja istina ne mora da bude kod većine.....	39
56. Zadovolji se sa skromnim mestom	40
57. Kako da budemo srećni, a nemamo nikakav ugled	40
58. Hristos je zapravo nešto učinio za svakoga	41
59. Zašto ne mogu svi da budu spaseni	41
60. Biti „pod blagodaću“ znači biti poslušan Božjem zakonu.....	42
61. Dobra vest je vrlo, vrlo dobra.....	43
62. Kako se suočiti s iskušenjem	43

63. Spaseni verom i delima ili verom koja dela	44
64. Pravo shvatanje vere onemogućava zabunu.....	45
65. Jakov i Pavle ne protivreče jedan drugome.....	45
66. Zar je moguće da je Bog na optuženičkoj klupi i da se njemu sudi?.....	46
67. Zapanjujuće je da nam Bog veruje	47
68. Čak i mrtav Hristos je bio jači.....	47
69. Hristos ima ključeve od naše tamnice	48
70. Muka i nevolja dolazi na narode	48
71. Naš tužilac je poražen.....	49
72. Kako je naš božanski Branilac pobedio	50
73. Hristos je uzeo našu palu, grešnu prirodu	50
74. Radosna vest: i mi možemo imati pobedu	51
75. Veliki Majstor se ne obeshrabruje	51
76. Odvratite pogled od sebe samih.....	52
77. Praktična stvarnost odluke - „Ne ja već Hristos“	53
78. Šta je tajni uzrok otpada?	53
79. Bog ne može ni o kome lažno da svedoči.....	54
80. Kako se neko opravdava, ili postaje pravedan?.....	55
81. Jedini način kako možemo izdržati da gledamo u sunce.....	55
82. Čudotvorna sila oprostjenja.....	56
83. Tajna nadvladivanja (pobede).....	56
84. Kako će to Božji zakon biti završno pitanje	57
85. Kako slabi ljudi postaju jaki.....	58
86. Žena zgrčena preko osamnaest godina	58
87. Molitva koja donosi pobedu.....	59
88. Josafatov Bog još uvek uslišava njegovu vrstu molitve	59
89. Šta treba da imamo na umu kad se molimo	60
90. Nebeski „Kupac“ vas je otkupio.....	61

1. Slavna Radosna vest olakšava breme

**„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. ...
Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.“ (Matej 11,28.30)**

Pod vladavinom blagodati¹ jednako je lako da činimo što je ispravno kao što je pod vladavinom greha lako da činimo zlo. To tako mora da bude, jer ako u blagodati nema više sile nego u grehu, onda ne može biti spasenja od greha.

Ali, ipak postoji spasenje od greha. Niko ko veruje u hrišćanstvo ne može da to opovrgne.

Spasenje od greha je utvrđeno na činjenici da u blagodati postoji više sile nego u grehu. Drugačije i ne može da bude. Gde god vlada sila blagodati, biće lako da se čini ono što je ispravno.

Niko po prirodi nikad nije ustanovio da je teško činiti zlo, jer je čovek po prirodi zarobljen silom greha, koja je apsolutna u svojoj vladavini. I dokle god ova sila preovladava, ne samo da je teško, već je i nemoguće, da činimo dobro koje nam je poznato i koje bismo hteli da činimo.

Ali, ako preovlada moćnija sila od ove, zar onda nije jasno da će isto tako biti lakše da služimo toj moćnijoj sili, kao što smo služili volji one druge sile, dok je ona vladala?

Ali, blagodat nije samo silnija od greha. Kad bi to bilo sve, čak i onda bi to bila radosna vest za svakog grešnika na svetu. *Ali, u blagodati ima mnogo više sile nego u grehu.* Jer „gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više“. (Rimljanima 5,20 – Savremeni srpski prevod)

Prema tome, ima (mnogo) nade za svakog grešnika na svetu. Odakle dolazi blagodat? Od Boga. „Blagodat vam ... od Boga Oca našeg i Gospoda Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 1,3). Odakle dolazi greh? Naravno, od đavola. Jasno je kao sunce da u blagodati ima više sile nego u grehu, kao što ima više sile u Bogu nego u đavolu.²

2. Zašto mislimo da je to tako teško?

**„Čuh glas gde govori meni i kazuje jevrejskim jezikom:
Savle! Savle! Zašto me goniš? Teško ti je protivu bodila³ praćati se.“ (Dela 26,14)**

Problem je u tome što toliko ljudi pokušava da služi Bogu pomoću Sotonine sile. Ali to nije moguće. Ljudi ne mogu da beru s trnja grožđe, niti s čička smokve. Drvo mora da postane dobro, i koren i grane. Ono samo mora da bude obnovljeno. „Valja vam se nanovo roditi“. (Jovan 3,7)

Neka niko nikada ne pokušava da služi Bogu bilo čime drugim osim sa prisutnom živom Božjom silom, koja ga čini novim stvorenjem; ničim drugim osim preobilnom blagodaću, koja osuđuje greh u telu, i vlada pomoću pravednosti koja vodi u večni život. Onda će služba Bogu biti „u novom životu“ (Rimljanima 6,4). Onda ćemo ustanoviti da je Njegov jaram „blag“, a Njegovo breme

¹ **Blagodat** – Božija *nezasluziva* milost i naklonost (ne može se zaslučiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezasluzena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati) – *prim. izdavača*

² Jones, A. T., *Review and Herald*, Sept. 1, 1896.

³ **Bodilo** – štap sa šiljkom na vrhu koji se koristi da bi se životinja primorala da krene napred; (*figurativno*) Neko ili nešto što poziva ili primorava drugoga da uradi nešto – *prim. izdavača*

„lako“. Tada ćemo ustanoviti da Njemu možemo služiti s „neizrecivom i slavnom radošću“. (1. Petrova 1,8)

Da li je Isusu ikada bilo teško da čini ono što je ispravno? Svako će odmah reći: Ne. Ali zašto? On je na sebe uzeo isto telo i krv kao što je naše. „I reč postade telo i useli se u nas. (Jovan 1,14)

A telo kakvo je imao na ovom svetu bilo je baš onakvo kakvo je telo sa ovog sveta „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (Jevrejima 2.17). Nema izuzetka. „U svemu.“ Ne kaže: U svemu *osim u jednome*. Sam po sebi je bio slab (ali, ispraznivši se od svoje božanske sile) kao što smo i mi slabi, jer je rekao: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“. (Jovan 5,30)

Zašto je onda Njemu uvek bilo lako da čini što je ispravno? Zato što se nikad nije uzdao u sebe već uvek samo u Boga. On je uvek nastojao da služi Bogu, ali isključivo Božjom silom.

Baš kao što je On, tako smo i mi u ovome svetu. On nam je ostavio primer da idemo Njegovim stopama. „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno“, kao što je činio i u Njemu (Filibljanima 2,13). Njemu je predana svaka vlast na nebu i na zemlji i Njegova je želja da budete ojačani svakom snagom po sili slave Njegove.⁴

3. Sve što je Hrist imao i vi imate

„Braćo! Čuvajte se da vas ko ne zarobi filozofijom i praznom prevarom, po kazivanju čovečijem, po nauci sveta, a ne po Hristu. Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno. Da budete ispunjeni u Njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2,8-10)

„U Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9) i On vas jača silom po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos useli verom u srca vaša, „da se ispunite svakom puninom Božjom“. (Efescima 3,19)

Istina, Hristos je imao božansku prirodu, a tako je imate i vi, ako ste Njegovo dete po obećanju, a ne samo (dete) po telu. Prema obećanjima vi ste sudeonici u božanskoj prirodi.

Njemu na ovome svetu ništa nije dato i On nije imao ništa na ovome svetu što ne bi bilo slobodno darovano vama i što ne biste mogli i vi da imate. I sve je to zato

da biste hodili u novom životu;
 da odsad više ne služite grehu;
 da možete da budete sluge isključivo pravednosti;
 da biste mogli da budete oslobođeni od greha;
 da greh ne vlada više vama;
 da biste mogli proslaviti Boga na zemlji
 i da možete biti nalik na Isusa.

I zato „svakome od nas se daje blagodat po meri dara Hristovog ... dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje Sina Božjeg, u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove“. (Efescima 4,7.13)

I ja vas molim da „kao pomagači, ne primete uzalud blagodat Božju“. (2. Korinćanima 6,1)⁵

⁴ Jones, A. T., *Review and Herald*, Sept. 1, 1896.

⁵ Jones, A. T., *Review and Herald*, Sept. 1, 1896.

4. Već ste dobili dar Njegove bezgranične blagodati

„Jer se pokazala blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrekne bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu, čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikog Boga i Spasa našeg Isusa Hrista.“ (Titu 2,11-13)

Ova neograničena blagodat data je svima besplatno „svakome... od nas“ (Efescima 4,7). Vama i meni, upravo takvima kakvi jesmo. Nama je potrebna upravo ova blagodat da bi nas učinila onakvima kakvi Gospod želi da budemo. A On je toliko ljubazan da nam je daje besplatno, da bismo stvarno bili takvi kakvi Gospod želi da budemo.

Gospod želi da se svako od nas spasi i to puninom spasenja. Zato je svakome od nas dao puninu blagodati, jer je blagodat ona koja donosi spasenje. Pisano je: „Jer se pokazala Božja blagodat koja donosi spasenje svim ljudima.“ Gospod želi da se svi spasu i zbog toga je dao svu svoju blagodat, i njome doneo spasenje svima. „Jer se pokazala blagodat Božja koja spasava sve ljude.“

Blagodat Božja je besplatno data svakome, donoseći spasenje svima. Druga je stvar hoće li je svi primiti. Ono što sada proučavamo je istina i činjenica da ju je Bog dao. Pošto ju je dao svima, On je čist, premda je ljudi mogu odbaciti.⁶

Bog je poslao blagodat i mir, i time doneo pravednost i spasenje svim ljudima – čak i vama bez obzira ko ste, i meni. Nemojte da to shvatite kao laskavu frazu ili usputni pozdrav, već kao stvaralačke reči koje vama lično donose sve blagoslove Božjeg mira. Nama su upućene iste reči koje je Isus uputio ženi: „Opraštaju ti se gresi... Idi s mirom.“ (Luka 7,48.50)⁷

5. „Budite savršeni“ je više obećanje nego zapovest

„A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima. ...

Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Matej 5,44.48)

Gospod želi da budemo savršeni i zato je napisano: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ On je svakome od nas dao svu blagodat koju ima, donoseći puninu svoga spasenja, da bi svako mogao da bude prikazan savršen u Isusu Hristu. Prava svrha ovog dara Njegove bezgranične blagodati jeste u tome da nas učini da budemo nalik Isusu, koji je slika Božja. Pisano je: „A svakome se od nas daje blagodat po meri dara Hristovog ... dokle dostignemo svi ... u čoveka savršenog.“ (Efescima 4,7.13)

Želite li da budete nalik Isusu? U tom slučaju

Primate blagodat koja vam je tako potpuno i besplatno data.

Primate je u meri u kojoj ju je On dao, a ne u meri u kojoj mislite da je zaslužujete.

⁶ Jones, *Review and Herald*, April 17, 1894.

⁷ Waggoner, E. J., *The Glad Tidings*, p. 11.

Pokorite joj se da bi mogla da deluje u vama i za da vas ostvari čudesnu nameru zbog koje je data, i ona će to učiniti.

Ona će učiniti da nalikujete Isusu.

Ona će ostvariti ovaj cilj i želju Onoga koji ju je dao.

„Dajte sebe Bogu.“ (Rimljanima 6,13)⁸

Neka niko, ko tvrdi da je hrišćanin, ne gleda na svoje sopstveno nesavršenstvo, i neka ne govori da je za hrišćanina nemoguće da živi bezgrešnim životom. Za pravog hrišćanina, onoga koji je pun vere, nemoguće je da živi bilo kakvim drugim životom. „Jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu?“ (Rimljanima 6,2)⁹

6. Blagodat će izvršiti svoje delo ako se ne odupiremo

„Jer kao što su neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postali grešni, tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravedni. Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći; gde se pak greh umnoži, onde se blagodat preobilno izli, da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“
(Rimljanima 5,19-21 – kombinacija prevoda Čarnić-SSP¹⁰)

Može li svaki grešnik da ima dovoljno blagodati da ga ona sačuva da ne greši? Može.

Nema sumnje, svako na ovome svetu može da je ima dovoljno da ga sačuva da ne greši. Dovoljno je blagodati dato, a dato je upravo sa tom svrhom.

Ako je neko nema, to nije zato što blagodati nije dato dovoljno, već zato što se ne uzima ono što je dato. Mera Hristovog dara je On ceo, a ta mera je da „u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“. (Kološanima 2,9)

Bezgranična mera punine Božanstva jedina može da izrazi razmeru blagodati koja je data svakome na ovome svetu, „jer greh neće vama ovladati, jer ste pod blagodaću“.

Ona je data zato „da se sveti pripreme“ za izgradnju (nazidanje – Karadžić) tela Hristovog (Efescima 4,12). Ova blagodat je data svakome gde izobiluje greh i ona donosi spasenje svakome kome je data.

Ako je neograničena blagodat, koja donosi punu meru spasenja, data svakome, šta ako neko nema to bezgranično spasenje? Jasno je, to je samo zato što on neće da uzme što mu je dato. Ako u bilo kome još vlada greh, ko je zato kriv? Samo onaj koji ne dopušta da blagodat uradi za njega ono zbog čega je data. Neverstvom onemogućava delo Božje blagodati. Što se njega tiče blagodat je data uzalud, ako ne dovodi vernika da napreduje u tome da bude savršen čovek u meri „rasta visine Hristove“.

Božja blagodat je u stanju da potpuno ostvari ono za šta je data, samo ako joj se dopusti da deluje.¹¹

⁸ Jones, *Review and Herald*, April 17, 1894.

⁹ Waggoner, *The Glad Tidings*, p. 42.

¹⁰ SSP – Savremeni srpski prevod – prim. izdavača

¹¹ Jones, *Review and Herald*, Sept. 22, 1896.

7. Šta onemogućava delo Božje blagodati?

„Danas ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastih srca... Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce neverstva da odstupi od Boga Živoga.“ (Jevrejima 3,7.8.12)

Videli smo da je blagodat, pošto potiče od Boga (a sila blagodati je Božja sila), u stanju da ostvari sve ono za šta je data; a to je spasenje duše, izbavljenje od greha i njegove sile, vladanje pravедnosti u životu i usavršavanje vernika. U stanju je da ostvari sve ovo, samo ako toga ima u srcu i ako u životu (vernika) deluje u skladu sa Božjom voljom.

Božja sila je „na spasenje svakome koji veruje“ (Rimljanima 1,16). Neverstvo onemogućava delo Božje blagodati.

Mnogi veruju i primaju Božju blagodat za spasenje od prošlih greha, ali se sa time zadovoljavaju i ne daju da ta ista blagodat koja im je data za spasenje od prošlih greha u daljem životu nadvladava silu greha. I ovo je još jedna faza neverstva. Tako da oni uzalud primaju Božju blagodat, što se tiče velikog i konačnog cilja blagodati, a to je savršenstvo života nalik na Hristov.

Bog ne želi da iko primi blagodat uzalud, da ne bi njeno blagosloveno delovanje bilo pogrešno protumačeno svetu, pa da ljudi ne budu sprečeni da joj se prepuste. Kad se blagodat prima uzalud, u mnogo čemu dolazi do spoticanja. Ali kad se ne primljena uzalud, ni u čemu nema spoticanja, a služba će biti blagoslovena.¹²

Naši gresi, naše slabosti, stavljeni su na Hrista. Pobjeda je izvojevana za svaku dušu i neprijatelj je razoružan. Mi samo treba da prihvatimo pobjedu koju je Hristos izvojevaо. Naša vera tu pobjedu čini stvarnom za nas. Gubitak vere stavlja nas izvan ove stvarnosti i stari čovek tj. telesna priroda opet nadvladava. I ono što je uništeno verom, neverstvom se opet izgrađuje.¹³

8. Šta znači verom prihvatiti Božju blagodat

„Jer On govori: U vreme najbolje poslušah te, i u dan spasenja pomogoh ti. Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!“ (2. Korinćanima 6,2)

Kako je potpuna i sveobuhvatna vladavina blagodati u životu tamo gde nije primljena uzalud?

Gospod je odredio sledeću listu u kojoj je obuhvatio „sve“ ono u čemu možemo da se pokažemo pred Bogom. Pročitajte pažljivo (2. Korinćanima 6,4-10):

„Nego u svemu pokažite se kao sluge Božje, u trpljenju mnogom, u nevoljama, u bedama, u teskobama, u ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu, u čistoti, u razumu, u podnošenju, u dobroti, u Duhu svetom, u ljubavi istinitoj, u reči istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde i nadesno i nalevo, slavom i sramotom, kuđenjem i pohvalom, kao varalice i istiniti, kao neznani i poznati, kao oni koji umiru i evo smo živi, kao nakaženi, a ne umoreni, kao žalosni, a koji se jednako vesele, kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni koji ništa nemaju, a sve imaju.“

¹² Jones, *Review and Herald*, Sept. 22, 1896.

¹³ Waggoner, *The Glad Tidings*, p. 43.

Ova lista obuhvata sve što se može dogoditi u životu svakog vernika na ovome svetu.

Tamo gde Božja blagodat nije primljena uzalud, ova blagodat će zaposednuti i kontrolisati život, tako da će svaki doživljaj dovesti do toga da nas učini „vrsnima pred Bogom“, da nas dovede u savršenstvo „u meru rasta visine Hristove“. (Efescima 4,13)¹⁴

„Molimo vas, kao (Njegovi) pomagači, da ne primite uzalud blagodat Božju.“ (2. Korin. 6,1).

9. Šta da učinimo sa problemom grešnog tela

„Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono šta hoću, nego na šta mrzim ono činim. ... A ovo više ja ne činim, nego greh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. ... Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove (od ovog smrtnog tela – Čarnić)? Zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista Gospoda našeg.“ (Rimljananima 7,15-25)

Mnogi čine veoma ozbiljnu grešku misleći da je, kad se obrate, nestalo njihovo staro, grešno telo (grešna priroda).

Drugim rečima, oni misle da treba da budu oslobođeni od „tela“ tako što će im ono biti potpuno uklonjeno.

A kad ustanove da to nije tako, da je staro telo, zajedno sa svojim naklonostima, iskušenjima i zavodnjima još uvek prisutno, oni se obeshrabre i misle da se uopšte nisu obratili.

Kad bi malo promislili, uvideli bi da je sve to greška. Nakon što ste se obratili, zar niste imali isto telo, isto meso, kosti i krv kao i pre? Svako će odmah da kaže: Da.

Osim toga, nije li to telo bilo istog *kvaliteta* kao ranije, još uvek fizičko telo? Da. Zar to nije još uvek grešno telo kao i pre?

Na ovo poslednje pitanje mnogi su skloni da odgovore sa „Ne“, premda bi trebalo da odlučno kažu „da“. I ovo „da“ mora da traje dokle god se nalazimo u ovom fizičkom telu.

Obraćen čovek je potpuno uveren da u njegovom telu nema ničeg dobrog, da nikad neće dopustiti da se ni najmanje pouzda u to telo. On se isključivo pouzda u nešto drugo, nego u to telo, u Božjeg Svetog Duha.

Pošto je stalno budan, sumnjičav i potpuno nepoverljiv prema telu, on je spreman da bez milosti odbije i slomi svaki podsticaj ili sugestiju koja može da potekne od njega. Zbog toga se ne razočarava i ne obeshrabruje, već ide iz pobede u pobedu, iz manje u sve veću silu.¹⁵

10. Šta obraćenje čini, a šta ne čini

¹⁴ Jones, *Review and Herald*, Sept. 22, 1896.

¹⁵ Jones, *Review and Herald*, April 18, 1899.

„Jer mi ... duhom Bogu služimo i hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u telo.“

(Filibljanima 3,3)

Obraćenje ne daje novo telo na stari duh, već novog Duha u staro telo. Ono ne namerava da donese novo telo starome umu, već novi um starome telu.

Izbavljenje i pobjeda ne stižu se oduzimanjem ljudske prirode, već primanjem božanske prirode da pokori i zavlada ljudskom prirodom. Ne stiže se oduzimanjem grešnog tela (prirode), već slanjem bezgrešnog Duha da pobjedi i osudi greh u telu.

Pismo ne kaže: Neka u vama bude telo koje je i u Hristu, već veli: „Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu.“ (Filibljanima 2,5)

Pismo ne kaže: Preobrazite se obnovljenjem svoga tela, već kaže: „Nego se promenite obnovljenjem uma svog“ (Rimljanima 12,2). Mi ćemo se *promeniti* obnovljenjem našega tela, ali moramo da se *preobrazimo* obnovljenjem našega uma.¹⁶

Neznabožačka poslovice kaže da Bog pomaže onima koji sami sebi pomažu. Ali, istina je da Bog pomaže onima koji ne mogu sami sebi da pomognu: „Bejah u nevolji, i pomože mi“ (Psalam 116,6). Niko nikad uzalud ne vapi za pomoć. Kad pozovemo u pomoć, Izbavitelj je tu. Pa iako je greh u nama i zbog sile zakona donosi nam smrt, ipak možemo da uskliknemo: „A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista.“ (1. Korinćanima 15,57)¹⁷

11. Kako da se ne obeshrabrimo zbog tela

„Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab, učinio je Bog poslavši svoga

Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh. Tako je osudio greh u telu – SSP;

Jer, – što zakonu beše nemoguće, jer mu je put (telo) oduzimala snagu –, Bog je osudio greh u puti, poslavši, zbog greha, Sina svoga u puti jednakoju puti greha – Bakotić.“

(Rimljanima 8,3)

Gospod Isus je uzeo isto telo i krv, istu ljudsku prirodu koju mi imamo – telo poput našeg grešnog tela. I zbog greha, a snagom Božjeg Duha kroz božanski um koji je bio u Njemu, [On] „osudi greh u telu“.

U tome se ispoljava naše izbavljenje. U tome je naša pobjeda. „Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu“ (Filibljanima 2,5). „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.“ (Jezekilj 36,26).

Nemojte da vas obeshrabri kad pogledate grešnost tela. Samo u svetlosti Božjeg Duha i pronicljivošću Hristovog uma možete da vidite grešnost vašeg tela. I što u vašem telu vidite više grešnosti, to više Božjeg Duha imate.

To je sigurna provera.

A onda, kad vidite kako grešnost obiluje u vama, zahvalite Gospodu što imate Božjeg Duha da bi mogli da vidite toliku grešnost. I znajte za sigurno da što više grešnost izobiluje, da to više i blagodat izobiluje, tako da bi „kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i milost (blagodat) vladala

¹⁶ Jones, *Review and Herald*, April 18, 1899.

¹⁷ Waggoner, *Waggoner on Romans*, p. 124.

pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“. (Rimljanima 5,21 – SSP)¹⁸

Mi smo se poznavanjem zakona venčali sa grehom. Taj greh je u našem telu (prirodi), pošto su oni koji su venčani jedno telo. ... Ali, greh u sebi donosi smrt, jer „žalac smrti je greh“ (1. Korinćanima 15,56). ... Kakvo strašno stanje!

Međutim, „nema osuđenja (osude) onima koji su u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,1). Zašto? Zato što je On uzeo na sebe prokletstvo zakona, da bi blagoslov mogao doći na nas. Dok smo u Njemu, ništa ne može da dođe na nas, a da prvo ne prođe kroz Njega; a u Njemu se sva prokletstva pretvaraju u blagoslove, i greh se pretvara u pravednost.¹⁹

12. Naučimo da ne gledamo na sebe

„Zato ne malaksavamo... Jer sadašnja naša laka nevolja ostvaruje nam prekomerno i neizmerno, večno izobilje slave, jer mi ne mislimo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi.“ (2.

Korinćanima 4,16-18 – Čarnić)

Neki kažu: „Kad god pogledam sebe nalazim nešto za osudu.“ To je istina. Sloboda od osude nije u nama nego u Hristu Isusu. Mi treba da gledamo na Njega, a ne na sebe. Nikad neće doći trenutak da dok gledamo u sebe ne nađemo nešto što je za osudu.

Sotona je pao zato što je gledao na sebe. Obnovljenje onih koje je on naveo na pad moguće je samo gledanjem u Isusa. „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne“ (Jovan 3,14). Zmija je podignuta zato da se u nju može gledati. Oni koji su je pogledali, ozdravili su. Tako je i sa Hristom.

Naći se u Hristu samo je početak, a ne kraj hrišćanskog života. To je ulazak u školu gde ćemo učiti o Njemu. On uzima bezbožnog čoveka sa svim njegovim zlim navikama i oprašta mu sve grehe, tako da Bog gleda na njega kao da nikada nije sagrešio. I onda On nastavlja da mu daje Njegov život, pomoću koga ovaj može da pobedi svoje zle navike.

Druženje sa Hristom otkrivaće nam sve više i više naše promašaje, kao što će druženje sa učenim čovekom učiniti da postanemo svesni svog neznanja. Kao verni svedok, On nam otkriva naše mane; ali ne zato da nas osudi. Od Njega primamo saosećanje, a ne osudu. Upravo nam ovo saosećanje daje hrabrost i osposobljava nas da pobeđujemo.

Kad nam Gospod ukaže na slabosti našeg karaktera, to je isto kao da nam kaže: „Ima nešto što ti je potrebno, a Ja to imam da ti dam.“ Kad naučimo da na ovaj način gledamo na ukor, radovaćemo se, umesto da se obeshrabrujemo.²⁰

13. Posao Prvosveštenika: čišćenje Njegove svetinje

„I reče mi: Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ (*Danilo 8,14*)

¹⁸ Jones, *Review and Herald*, April 18, 1899.

¹⁹ Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 124, 126.

²⁰ Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 126, 127.

Služba u zemaljskoj svetinji pokazuje da se sama svetinja nije mogla očistiti dok svaki od Božjih sledbenika nije bio očišćen. Nije mogla da se očisti, dokle god je zbog ispovedanja naroda i posredovanja sveštenika u svetinju ulazila reka bezakonja, prestupa i greha. Čišćenje svetinje predstavljalo je uklanjanje svih prestupa naroda koji su u nju unošeni tokom službe tokom godine. A ova reka mora da se zaustavi na svome izvoru u srcima i životima vernika, pre nego što se i sama svetinja može očistiti.

Zbog toga je prvi posao očišćenja svetinje bio u očišćenju naroda – unošenjem večne pravednosti u srce i život svakog pojedinca. I kada je tako na svom izvoru zaustavljena reka koja je tekla u svetinju, samo tada se sama svetinja mogla očistiti od greha koji su doticali u nju.

Na ovaj način poučeni smo da službi našeg Prvosveštenika u čišćenju prave svetinje mora da prethodi očišćenje svakog pojedinog vernika. Prvo mora da se završi prestup i da dođe kraj grehu, kao i da se izvrši pomirenje za sve bezakonje u srcu svakoga ko veruje u Isusa, i tek onda može da se ostvari očišćenje nebeske svetinje.

To je cilj prave Hristove prvosveštenečke uloge u nebeskoj svetinji. Žrtve i sveštenstvo u svetinji, koje su bile slika za ono vreme, nisu u stvarnosti mogle da uklone greh. Hristovo sveštenstvo u nebeskoj svetinju zauvek uklanja grehe i zauvek dovodi do savršenstva „one koji se posvećuju“. (Jevrejima 10,14 – SSP)²¹

14. On obavlja svoj posao, a mi saradujemo

„A deseti je dan tog meseca sedmog dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje. ... U taj dan nemojte raditi nijedan posao, jer je dan očišćenja, da se očistite pred Gospodom Bogom svojim.“ (3. Mojsijeva 23,27.28)

U „slici prave“ službe u zemaljskoj svetinji, jednom godišnje došao bi kraj nizu obreda. Čišćenje svetinje bilo je završetak ove slikovite, godišnje službe. Njome se svetinja čistila „od nečistota sinova Izrailjevih i od prestupa njihovih u svim gresima njihovim“. (3. Mojsijeva 16,16)

Tog dana, koji je bio Dan pomirenja, ko god nije učestvovao u čišćenju svetinje ispitivanjem srca, priznavanjem i odbacivanjem greha, bio bi zauvek uklonjen. Tako je čišćenje svetinje važilo za narod isto kao i za svetinju.

A sve ovo bila je „slika (simbolična slika – Čarničev prevod; prasluka – prevod Sinod SPC) za sadašnje vreme“ (Jevrejima 9,9 – SSP). Ta svetinja je bila samo slika prave Hristove svetinje i službe. A vreme čišćenja ove prave svetinje objavljeno je u rečima Predivnog Brojača kao „dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti“ (Danilo 8,14); a to je ta Hristova svetinja.

Nema sumnje da je svetinja u kojoj je Hristos Prvosveštenik, jedina koja se mogla očistiti, jer je jedina prava svetinja ona u kojoj je Hristos Prvosveštenik i Sluga, „koju načini Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,2).

Završetak Božje tajne je završetak dela jevanđelja; prvo, uklanjanje svih greha i dovođenje večne pravde – Hrista potpuno oblikovanog u svakom verniku; i drugo, uništenje svih koji su odbili

²¹ Jones, *The Consecrated Way*, pp. 84, 85.

jevandjelje, jer nije Božji način da održava ljude u životu ako će to ovi koristiti tako da na sebe navlače još više bede.²²

15. Kako se odvija čišćenje svetinje

„I ja ću umoliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača-utešitelja da bude sa vama doveka, ... a pomagač-utešitelj, Duh Sveti koga će Otac poslati u moje ime, on će vas naučiti svemu i podsetiće vas na sve što sam vam rekao.“ „I kad on dođe, osvedočiće svet o grehu.“

(Jovan 14,16.26; 16,8 – Čarnić)

Kad ste osvedočeni o grehu, vi recite: „Ja bih radije da imam Hrista nego greh.“ I oslobodite ga se. [Verništvo: „Amin.“] Zašto se onda obeshrabujemo zbog sopstvenih greha? Činjenica je da se upravo to desilo nekima od naše braće. Došli su ovamo slobodni; ali, Božji Duh je izneo nešto što nikad ranije nisu videli, što je prodrlo dublje nego ranije i otkrilo im stvari koje nikad ranije nisu razumeli. A onda, umesto da se oslobode sveg tog zla, i zahvale Gospodu što Njega imaju više nego ikada pre, oni počinju da se obeshrabuju.

Ako nam je Gospod ukazao na grehe o kojima nikad ranije nismo razmišljali, to samo pokazuje da On prodire u dubinu i da će na kraju stići do dna. I ako naiđe na poslednju nečistotu koja nije u skladu sa Njegovom voljom, pa nam je pokaže, a mi kažemo: „Ja bih radije imao Hrista nego to“, onda je delo dovršeno i pečat živoga Boga može da se utisne na takav karakter.

Šta biste radije imali, savršenu puninu Isusa Hrista, ili manje od toga sa nekim svojim gresima koji su pokriveni, a da za njih uopšte i ne znate? Prema tome, On mora da kopa u dubinu – do dubokih mesta za koja uopšte nismo ni sanjali da postoje, jer mi ne možemo da razumemo svoja srca.

Neka On nastavi; dopustimo mu da nastavi sa svojim delom kopanja po našoj duši.²³

16. Brine li vas to da bi sunce moglo pasti?

„Bog koji je nekada mnogo puta i različitim načinom govorio očevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina, kog postavi kao naslednika svemu, kroz kog i svet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog, i noseći sve u sili svoje reči, učinivši sobom očišćenje greha naših, sede s desne strane prestola veličine na visini.“ (Jevrejima 1,1-3)

On sve nosi i održava svojom moćnom reči. Da li i ovaj svet? Da. A Sunce? Da. I sve zvezde? Da. A možemo li i mi da budemo ubrojani u to „sve“? Hoćemo li biti podržani Njegovom silnom reči?

Jeste li ikad u svom životu osetili nelagodnost kad vas je probudilo jutarnje sunce, bojeći se da će Sunce pasti? Ne. Jeste li ikad osetili nelagodnost kad ste ustali sa jutarnjim suncem, u strahu da bi kao hrišćanin mogli da padnete pre zalaska sunca? Nesumnjivo da jeste. Zašto se niste osećali

²² Jones, *The Consecrated Way*, pp. 84, 85.

²³ Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, p. 404.

nelagodno na pomisao da bi Sunce moglo da padne pre svog zalaska, u strahu da bi ono moglo iskliznuti sa svog mesta i pasti, a bojali ste se da biste vi sami mogli da padnete?

Sasvim je ispravno da se hrišćanin zapita zašto Sunce ne padne sa svog mesta? Odgovor je: zbog „reči sile“ Isusa Hrista koja drži Sunce na njegovom mestu. *A ista ta sila drži onoga ko veruje u Isusa.* Onaj ko veruje u Isusa treba da to očekuje isto tako sigurno kao što zna da On drži Sunce ili Mesec na njihovom mestu. Vi ćete jednostavno obavljati svoj posao, svoje misli posvetiti tom poslu, a držanje Sunca prepustiti Bogu kome to pripada. Isto tako obavljate svoj posao, a prepustiti Bogu da se brine za ono što pripada Njemu. Posvetite svoje misli onome što vam je dao da radite. Tako ćete služiti Bogu celim „svojim umom“. Mi ne možemo da sebe sačuvamo od pada, niti možemo da sami sebe podignemo. On nam nije ni poverio taj zadatak.²⁴

17. Nema mesta hvalisanju

„Sve se to dogodilo njima za primer, a zapisano je za opomenu nama, kojima su stigla poslednja vremena. Zato, ko misli da čvrsto (sigurno – Čarnić) stoji, neka pazi da ne padne.“ (1. Korinćanima 10,11.12 – SSP)

Onaj ko se oslanja na Boga da će ga održati, ne oslanja se na svoje sopstvene napore. Onaj ko stalno ima na umu da ga Bog drži, i da ga mora držati, neće se hvaliti svojom sposobnošću da može stajati. Kad bi me večeras ovde doneli potpuno bespomoćnog, i kad bi dvojica ili trojica braće ovde trebala da stoje i da me pridržavaju, ne bi bilo zgodno da kažem: „Pogledajte kako stojim!“ Tako je i sa hrišćaninom.

Božja Reč kaže: „On svom gospodaru stoji ili pada; a stajaće, jer je Gospod u stanju da ga održi“ (Rimljanima 14,4). Onaj ko se uzda u Boga da ga drži, ko zna da ga jedino Bog može održati da stoji – ne može ni da pomisli da kaže: „Ja sada stojim i zato nema opasnosti da padnem.“ Kad se oslobodi Gospodnje ruke i počinje da pokušava sam da stoji, pa se onda hvali kako može da stoji, ne samo što se nalazi u opasnosti da padne nego je već pao. On se oslobodio Božje ruke i zato sigurno pada.²⁵

Ako mogu da se procenjujem tako da budem zadovoljan sobom i onda kažem kako je ravnoteža uspostavljena – kad to uporedim sa Hristovom procenom, ova moja je toliko slaba da me potpuno osuđuje. Hristova krv tj. pomirenje do kojeg je došlo zahvaljujući Hristu, omogućuje da i vas i mene On može da „bez mane i bez krivice izvede preda se.“ (Kološanima 1,22).²⁶

18. Isusovo ime jednako je imenu Njegovog Oca

„Učiniвши sobom očišćenje greha naših, sede s desne strane prestola veličine na visini, i toliko bolji posta od anđela koliko preslavnije ime od njihova dobi.“ (Jevrejima 1,3.4)

²⁴ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 218.

²⁵ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 218, 219.

²⁶ Jones, *Lessons on Faith*, pp. 144-146.

Kada je On seo s desne strane Bogu? Odavno – kad je vaskrsao iz mrtvih i izašao na nebo, pre hiljadu devetsto godina (pisano krajem 19. veka - *prim. prev.*). Ali zapazite, pre nego što je seo, obavio je očišćenje naših greha. Da li vam je drago što je pre toliko vremena očistio vaše grehe? To očišćenje je izvršeno u *Njemu*. U *Njemu* ga i nalazimo. Zahvalimo mu što je to tako.

Postoji razlika između Hrista i anđela. Gde je Hristos? Tamo gde je Bog, sa anđelima koji mu iskazuju poštovanje. Otac ga naziva Bogom. On je nasledio „preslavnije (uzvišenije – Čarnić) ime“ od anđela. Vi i ja imamo ime koje smo nasledili. To je ime našeg oca. Gospod Isus je „nasledio“ (Čarnićev prevod) svoje ime – „Bog“. To ime mu pripada po prirodi. On nije bio nešto drugo, pa da bi onda dobio ime da bude ono što (sada) jeste; On je *bio* to, i nazvan je Bog zato što jeste Bog.²⁷

Ocu je bilo drago da Njegov Sin bude sjajnost slave i obličje Njegovog bića, ispunjen svakom puninom Božanstva (Prema Jevrejima 1,3 i Kološanima 2,9). On sam „ima život u sebi“ (Jovan 5,26). On sam poseduje besmrtnost i tu besmrtnost može darovati drugima.²⁸

„Stoga i može sasvim da spase one koji njegovim posredstvom prilaze Bogu, pošto svagda živi – da se moli za njih.“ (Jevrejima 7,25).

19. Gde sada vidimo Isusa?

„Ali Isusa za malo učinjenog manjim od anđela vidimo slavom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt.“ (Jevrejima 2,9 – Čarnić)

U jednog prilici videli smo Isusa uzvišenijeg od anđela, a ovde ga vidimo manjim od anđela. Zašto? Zato što je bio učinjen manjim od anđela, a onda, zahvaljujući grehu, spustio se još niže. Vidimo Isusa tamo gde se nalazi čovek otkad je sagrešio i postao podložan smrti. Kao što je istina da je Isus bio tamo gde je Bog, tako je i istina da je došao tamo gde je čovek.

On, koji je bio tamo *gde* je Bog, tamo je sa čovekom *gde* je čovek. I On koji je bio s Bogom *gde* Bog jeste, sa čovekom je *gde* čovek jeste. Onaj koji je bio jedno *sa Bogom* kao što Bog jeste, jedno je *sa čovekom* kao što čovek jeste. I kao što je jasno da je Njegova priroda bila Božja, isto tako je jasno da je ovde Njegova priroda ljudska.

„Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga.“ (Jevrejima 2,11 – SSP). Hristos i Bog na nebu bili su – jedne prirode. Kako je On (u kakvom je odnosu – *prim. izdavača*) sa čovekom na zemlji? „Svi su od Jednoga.“ On se zato ne stidi „nazvati ih braćom“ i kaže: „Objaviću tvoje ime svojoj braći, usred skupštine hvaliću te“ (Stih 12 – Čarnićev prevod). Uskoro dolazi vreme kad će Hristos usred Crkve voditi pevanje. Onaj koji je bio jedno s Bogom, postao je jedno sa čovekom. O tome ćemo sutra.²⁹

„Jer nemamo Poglavara svešteničkog koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svemu iskušan kao i mi, osim greha.“ (Jevrejima 4,15).

20. Kako je Hristos uzeo naše telo i krv?

²⁷ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 219.

²⁸ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p. 22.

²⁹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 232.

„Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola.“ (Jevrejima 2,14)

Jedan čovek (Adam) je izvor i glava sve naše ljudske prirode. A Hristovo rodoslovlje, kao jednog od nas, seže čak do Adama. Mi smo sinovi prvog čoveka, a to je i Hristos po telu. U prvom poglavlju poslanice Jevrejima imamo Hrista i Njegovu božansku prirodu. U drugom poglavlju Hrista u ljudskoj prirodi.

Moguće je da imate nešto šta je po obliku čovek, a da nema ljudsku prirodu. Možete da imate kamen u obliku čoveka, ali ne i sa ljudskom prirodom. Tačno je da je Isus uzeo *obličje* čoveka, ali i više od toga. Uzeo je ljudsku *prirodu*.

Hristos je uzeo telo i krv na isti način na koji ih mi uzimamo. A kako uzimamo telo i krv? Rođenjem, od Adama. I Hristos je uzeo telo i krv rođenjem, isto tako od Adama. On je „po telu rođen od semena Davidovog“ (Rimljanima 1,3). Iako ga David naziva Gospodom, On je i sin Davidov (Matej 22,42.45). Po rodoslovlju potiče od Davida, ali tu nije kraj. Po rodoslovlju seže unazad do Avrama. Ali ni tu nije kraj već seže do Adama (Luka 3,38). I tako je sa ljudske strane Hristova priroda u potpunosti naša priroda.

Spasenje je u samoj toj činjenici. Ali, nije dovoljno da to samo tako kažemo. Toga uopšte ne treba da se stidimo. To je tačka u kojoj se susrećemo s Njim, sa živim Spasiteljem, u borbi protiv sile iskušenja.³⁰

„Eto, devojka će zatrudneti, i rodiće Sina, i nadenuće Mu ime Emanuilo, koje će reći: S nama Bog.“ (Matej 1,23).

21. Zašto je Isus uzeo naše telo i krv

„Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenički pred Bogom, da očisti grehe narodne.“ (Jevrejima 2,17)

Kakvo je telo koje ovaj svet poznaje? Upravo onako kakvo imamo vi i ja. Svet ne poznaje nikakvo drugo ljudsko telo i nije poznao nijedno drugo otkad je bilo potrebno da Hristos dođe. Kad „reč postade telo“, On je bio načinjen od istoga tela kao što je naše. Drugačije i ne može da bude.

Danas ljudi tvrde da zakon nije mogao da ostvari ono za šta je bio namenjen i zato je Bog poslao svoga Sina da oslabi zakon, kako bi telo moglo da odgovori na njegove zahteve. Ali, ako sam ja slab, a vi jaki, i meni je potrebna pomoć, meni neće koristiti da i vi postanete slabi kao ja, jer ja i dalje ostajem slab i bespomoćan. Ali ako sam ja slab, a vi jaki, i vi možete da mi predate svoju snagu, *to će mi pomoći*. Zakon je bio dovoljno jak; ali njegov cilj se nije mogao ostvariti zbog slabosti tela. Zato Bog mora dati snagu slabome telu. A da bi zadovoljio ovu potrebu, poslao je Hrista. Zato stoji napisano: „...učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela.“ (Rimljanima 8,3 – SSP)

Čovek je bio bezgrešan kad ga je Bog stvorio malo manjim od anđela. Telo je bilo bezgrešno. Ali, čovek je pao sa svog mesta i stanja i postao grešno telo. A sada mi vidimo Isusa, ne kao čoveka

³⁰ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 232, 233.

kakav je bio kad ga je prvobitno načinio manjim od anđela, već kao čoveka kakav je bio nakon što je sagrešio, i tako je postao mnogo manji od anđela. Takvoga Isusa vidimo.³¹

22. Kakvo je to „obličje“ našeg grešnog tela?

„Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab, učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh. Tako je osudio greh u telu.“

(Rimljanima 8,3 – SSP)

Nemojte pogrešno da shvatite ideju koja je izražena rečju „obličje“. Ne radi se o obliku niti o fotografiji u smislu neke slike, već o obličju u smislu jednakosti (istovetnosti prirode – *prim. izdavača*). Radi se o obličju prirode, obličju tela. Da bi bio poput grešnog tela, trebalo je da ima grešno telo; da bi mogao da uopšte postane telo kakvo je u ovome svetu, trebalo je da bude upravo onakvo kakvo je u ovome svetu, telo kakvo mi imamo, a to je grešno telo. To je ono što je rečeno izrazom „u obličju grešnog tela“.

On nije uzeo anđeosku već Avramovu prirodu. „Da bi mnoge sinove doveo u slavu, dolikovalo je Onome za koga i kroz koga sve postoji da Začetnika njihovog spasenja učini savršenim kroz stradanje“ (Jevrejima 2,10). Za Njega je to bilo prikladno da učini. A ko su Njegova braća? Ljudski rod. Pošto smo svi od Jednoga, On se ne stidi nazvati vas i mene braćom.³²

Kako je Hristos mogao da bude „podložan slabosti“ (Jevrejima 5,2 – Čarničev prevod), a da ne pozna greha? Neki su mogli čitajući do ovde pomisliti da potcenjujemo Isusov karakter kad ga spuštamo na nivo grešnog čoveka. Naprotiv, mi zapravo uzvišavamo blagoslovenog Spasitelja koji se dobrovoljno spustio na nivo grešnog čoveka, da bi mogao uzvisiti čoveka do nivoa svoje sopstvene čistote (koja je bez mane), a koju je sačuvala uprkos najtežim okolnostima.³³

23. Zašto je Isus bio iskušavan kao što smo i mi danas?

„Pošto, dakle, imamo velikog Prvosveštenika koji je prošao kroz nebesa – Isusa, Sina Božijeg – čvrsto se držimo vere. Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio.“

(Jevrejima 4,14.15 – SSP)

On nije mogao da bude iskušavan u svemu kao ja, ako nije bio u svemu kao ja. Zato je bilo prikladno da bude u svemu nalik meni, da bi mi mogao pomoći tamo gde mi je pomoć potrebna. O da, ja znam dobro gde mogu da je dobijem. Hvala Gospodu! Tamo gde Hristos stoji, tamo je moja pomoć.

³¹ Jones, *General Conference Bulletin*, pp. 232, 233.

³² Jones, *General Conference Bulletin*, pp. 232, 233.

³³ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p. 28.

Ovde imamo dve odredne reči: nemamo prvosveštenika, koji *ne može* da saoseća. Šta onda može da bude? Imamo prvosveštenika koji *može* da saoseća sa našim slabostima, mojim slabostima, vašim slabostima. Da li On saoseća s mojim slabostima? Da. Da li saoseća s vašim slabostima? Da. Šta je slabost? Kolebanje, to je dovoljno snažan izraz. Mi imamo mnoge slabosti; svi ih imamo mnogo. Mi ih osećamo. Hvala Gospodu što postoji Jedan koji ih oseća, i ne samo da ih oseća, već saoseća s nama.

Reč „saoseća“ podrazumeva mnogo više od toga da oseća naše slabosti i to da ih oseća kao što ih mi osećamo. On se nežno stara; podstaknuto je Njegovo saosećanje. U Njemu su podstaknuti nežnost i saosećanje i *On nam pomaže*. Hvala Gospodu za takvog Spasitelja!³⁴

„Molimo vas u ime Hristovo pomirite se s Bogom!“ (2. Korinćanima 5,20).

24. Svi mi smo iskušavani na različite načine

„Snašlo vas je samo ljudsko kušanje. A Bog je veran, pa vas neće ostaviti da trpite iskušenja više nego što možete, nego će učiniti i kraj sa iskušenjima, da možete podneti.“

(1. Korinćanima 10,13)

Ima iskušenja koja će se svom silnom sručiti na vas, a koja za mene nisu ništa više od lahora letnjeg dana. A opet ima iskušenja koja će se snažno okomiti na mene, tako da samo što me ne obore, a koja na vas uopšte neće delovati. Ono što za nekoga predstavlja veliko iskušenje, za drugoga ne mora ništa da znači.

Te zbog toga, da bi mi mogao pomoći, Isus mora da bude tamo gde može da oseća šta ja osećam, i da bude iskušan u svemu u čemu mogu da budem iskušan i ja, koji uopšte nemam nikakvu snagu.

Pošto na iskušenje kojem sam izložen vi možda uopšte ne reagujete, a opet možda ste izloženi iskušenju na koje ja uopšte ne reagujem, Hristos treba da bude tamo gde smo i vi i ja, da bi mogao da bude iskušan i u jednome i u drugome. On mora da saoseća sa svim onim sa čime se vi suočavate, a ne utiče na mene, kao i sa svim onim sa čime se ja suočavam, a ne utiče na vas. On treba da zauzme mesto svih nas.

Isus je uzeo na sebe sva moja osećanja i moju prirodu, sva vaša osećanja i prirodu, kao i osećanja i prirodu drugih ljudi. On mora da bude iskušavan u svemu kao ja, u svemu kao i vi i u svemu kao drugi ljudi. Koga to sve obuhvata? Ceo ljudski rod.

I upravo je to istina. Hristos je bio na mestu celog ljudskog roda i imao je njegovu prirodu. U Njemu su se srele sve slabosti čovečanstva, tako da svaki čovek na zemlji, koji može da bude izložen nekom iskušenju, nalazi u Isusu Hristu snagu da mu se odupre. U Isusu Hristu nalazi se za svaku dušu pobjeda protiv svakog iskušenja, kao i oslobođenje od njegove moći.³⁵

25. Iskušan kao mi, pa i više

³⁴ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 233, 234.

³⁵ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 234.

„I oni ga pobeđiše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog, i ne mariše za život svoj do same smrti.“ „Jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.“

(Otkrivenje 12,11.12)

Sotona nastoji da nas iskuša što je više moguće. Ali, on ne mora da upotrebi mnogo od svog vremena niti mnogo od svoje sile da bi nas iskušavanjem naveo da popustimo.

On je bio posebno zainteresovan za to da navede Isusa da podlegne iskušenju. Sotona ga je kušao u svemu u čemu bi ikada iskušavao mene da bi me naveo na greh, ali je uzalud pokušavao. Nije uspeo da navede Isusa na greh ni u čemu u čemu bih ja ikada mogao biti iskušan.

Takođe je pokušao da iskuša Isusa u svemu u čemu bi ikad iskušavao i vas, ne bi li vas naveo na greh, ali ni u tome nije uspeo. Onda to uključuje i vas i mene; a Isus je u svemu pobeđio i za vas i za mene.

Ali, kad je kušao Isusa u svemu u čemu bi iskušavao vas i mene, pa nije uspeo, morao je da ga iskuša i više od toga. Morao je da ga iskuša u svemu u čemu je iskušavao druge, da bi ih naveo da podlegnu. Sotona je i u tome doživeo potpuni neuspeh. Sotona je začetnik svih iskušenja, tako da je morao da kuša Isusa u svemu u čemu je on u stanju da kuša. Takođe je morao da iskuša Isusa mnogo većom snagom od one koju je ikad upotrebio na meni. Prema tome vi ste slobodni u Hristu. Đavo je u svemu doživeo potpuni neuspeh. A u Hristu smo pobeđnici nad Sotonom. Isus je rekao: „Ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa“ (Jovan 14,30). U Hristu, mi se suočavamo sa Sotonom kao potpuno poraženim i potpuno malaksalim neprijateljem.³⁶

26. Sotona je jači od nas, ali je paralizovan

„Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satire onoga koji ima državu smrti, to jest đavola.“ (Jevrejima 2,14)

Da, u Hristu mi se sa Sotonom sukobljavamo kao sa potpuno pobeđenim i obesnaženim neprijateljem [Reč prevedena sa „satrti“ u Vukovom prevodu u grčkom originalu znači „paralizovati“ ili „obesnažiti“ (kao što je to u Čarničevom prevodu – *prim. prev.*)].

Time Sveto pismo ne želi da kaže da se više ne moramo boriti, već kaže, i to naglašeno i s radošću, da u Hristu vodimo pobeđonosnu borbu. Ako se borimo bez Hrista, doživelićemo poraz. Naša je pobjeda potpuna samo u Njemu, kao što smo i mi u svemu samo u Njemu potpuni. O, ne zaboravite na izraz: *u Njemu!*

Pošto je Sotona primenio sva iskušenja za koja zna, koja je uopšte i mogao znati, i pošto je u iskušavanju iscrpeo svu svoju snagu, kakav je onda pred Hristom? Odgovor je: potpuno nemoćan. A kad nas nađe u Hristu pa posegne za nama da nas muči, kakav je i onda? Nemoćan. Zato hvalimo i veličajmo Gospoda!

Radujmo se jer smo u Njemu pobeđnici. U Njemu smo slobodni. U Njemu je Sotona bespomoćan i kad se radi o nama. Zahvalimo se za to. U Njemu smo potpuni i savršeni.³⁷

„Jer sve što je od Boga rođeno pobeđuje svet; i ovo je pobjeda koja je pobeđila svet: naša vera. Ko je taj što pobeđuje svet, ako ne onaj koji veruje da je Isus Sin Božiji?“ (1. Jovanova 5,4.5).

³⁶ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 234, 235.

³⁷ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 235.

27. Nema „bližeg roda“ od Hrista!

„Što god rečeš učiniću ti; jer sva vrata naroda moga³⁸ znaju da si valjana žena. Istina je da sam ti ja otkupitelj, ali ima jedan još bliži od mene ... ako te htjedne on otkupiti, dobro, neka te otkupi; ako li te ne htjedne otkupiti, otkupiću te ja. Živ je Gospod!“

(Ruta 3,11-13 – Bakotičev prevod)

Ko je bio otkupitelj u knjizi o Ruti? Najbliži rođak. Otkupitelj je morao da bude ne samo neki bliski rođak, nego *najbliži* od svih. Zato Voz nije mogao da postane otkupitelj dok onaj drugi nije odustao, pa je on postao najbliži. Ovu misao nalazimo u poslanici Jevrejima.

U knjizi o Ruti sećate se da je Nojeminin muž umro. Nasledstvo je prešlo u ruke drugih. Kad se vratila iz Moava, trebalo ga je otkupiti. Taj događaj nalazimo i u drugoj glavi Jevrejima. Adam je imao nasledstvo (zemlju) i izgubio ga; a sam je postao rob. U jevanđelju Levitskog zakonika (3. knjizi Mojsijevoj), ako je neko izgubio nasledstvo, ono se moglo otkupiti, ali to je mogao da učini samo najbliži rođak. (3. Mojsijeva 25,25.26.47-49)

Nama je potreban otkupitelj! Ali, otkupitelj može da postane samo onaj koji je najbliži po krvnom srodstvu. Isus Hristos je bliži od brata, bliži od bilo koga. On je najbliži među braćom – najbliži rođak. Ne samo što je s nama, već je i jedan od nas.

U svakom iskušavanju, kad god smo kušani, On je pored nas. U svemu u čemu je moguće da budem iskušan, On je tu i odmah ustaje protiv sveg tog Sotoninog kušačkog znanja i genijalnosti. A kad obuhvatimo ceo ljudski rod, On je u svemu u čemu svako od ljudskog roda može biti iskušan. U Njemu smo sačuvani i od sile iskušenja. U Njemu smo pobeđnici. „Ne bojte se, jer ja nadvladah svet.“ (Jovan 16,33).³⁹

28. Kako da nadvladamo iskušenje?

„Pavle, služitelj Hrista Isusa, pozvan za apostola, određen za evanđelje Božije ... a koje govori o njegovom Sinu, po telu rođenom iz Davidovog potomstva.“

(Rimljanima 1,1.3 – Čarnić)

U izveštaju o tome kako je Hristos postao jedan od nas, ustanovili smo da je On to postao rođenjem od tela. On je „po telu rođen od semena Davidovog“ (Karadžić). Njegov rodoslov seže do Adama.

Svako je izložen iskušenju kad ga „kuša njegova slast, koja ga vuče i mami“ (Jakov 1,14). To je definicija iskušenja. U vama i u meni ne postoji nikakva posebna privlačnost greha, nema nikakve posebne sklonosti ka grehu, koja nije bila i u Adamu nakon što je napustio Edemski vrt. Sve bezakonje i sav greh koji je ušao u svet, potekao je od njega. Svako grešno delo nije se u njemu i otvoreno *pojavilo*, ali se otvoreno ispoljilo u Njegovom potomstvu.

³⁸ Sva vrata naroda moga (izraz) – svi stanovnici grada moga – *prim. prev.*

³⁹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 265, 266.

Međutim, Isus Hrist se suočio sa svim tim iskušenjima. Bio je iskušan u svemu, u telu koje je primio od Davida, od Avrama i od Adama. U Njegovom rodoslovu nalazimo Manasiju, koji je počinio veće zlo od svih Judinih careva; tu je i Solomon, David, pa Rava, Juda i Jakov; svi su oni bili tu. Isus je došao „po telu“ na kraju tog niza iz rodoslova ljudskog roda.

Postoji nešto što se zove nasledstvo. Vi i ja imamo karakterne crte koje smo nasledili od prethodnika; možda i od pra-pradede.⁴⁰

Ali, novorođenje potpuno zamenjuje ono staro. „Ako je ko u Hristu, nova je tvar (stvorenje – Čarničev prevod): staro prođe, gle, sve novo postade“ (2. Korinćanima 5,17). Onaj ko uzme Boga kao deo svog nasledstva, ima u sebi silu koja mnogo snažnije deluje za pravednost od snage nasleđenih sklonosti ka zlu, jer naš nebeski Otac ima mnogo veću silu od naših zemaljskih roditelja.⁴¹

29. Ne nasleđuje se greh, već sklonost ka grehu

„Jer zakon izaziva gnev, i gde nema zakona nema ni prestupa.“ „Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici. Stoga ćemo mnogo pre (mnogo više – Karadžić) mi, opravdani sada njegovom krvlju, njegovim posredstvom biti spaseni od gneva.“ (Rimljanima 4,15; 5,8.9 – Čarnić)

Dobar je zakon (zakon gravitacije) koji nas sve vuče ka središtu zemlje. Bez tog zakona ne bismo mogli da živimo. On nas drži na zemlji i omogućava nam da hodamo i da se krećemo po njoj. Kao što znate, ako se okliznemo, ovaj zakon deluje tako da nas snažnim trzajem ruši. Dakle, isti zakon koji nam omogućuje da živimo, da se krećemo i da bez muke hodamo po zemlji dokle god postupamo u skladu s njim, deluje i onda kad nismo usklađeni s njim; *ali to boli*.

Ovo je ilustracija kako ovaj zakon deluje i u ljudskoj prirodi. Da je čovek ostao tamo gde ga je Bog postavio, zakon bi delovao neposredno i lako. Pošto je čovek više nije u skladu sa njime, zakon još uvek deluje direktno, ali to boli.

Zakon nasleđa seže od Adama do tela Isusa Hrista, isto tako kao što seže od Adama pa do tela svih nas ostalih. U Njemu je bilo sve ono što je dobio od Adama. Zato su u telu Isusa Hrista, ali ne u Njemu samome (ne u Njegovom karakteru, ne u Njegovom umu – *prim. izdavača*), već u Njegovom telu, našem telu koje je preuzeo sa ljudskom prirodom, postojale iste sklonosti prema grehu koje se nalaze u vama i meni. Pa kad je bio izložen iskušenju, i Njega su „vukle želje koje su bile u telu“. Vukle su ga i nastojale da ga namame da pristane na zlo. Ali, zahvaljujući Božjoj ljubavi i svom pouzdanju u Boga, primio je silu i snagu i blagodat da na sve to kaže „Ne“ i da sve to pobeđi. I tako, pošto je bio „u obličju tela grehovnoga i zbog greha, osudi greh u telu“. (Rimljanima 8,3 – prevod Sinoda SPC)⁴²

30. Da li su same sklonosti i iskušenja greh?

⁴⁰ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 266.

⁴¹ Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 66.

⁴² Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 266.

„Nego, svakog iskušava njegova sopstvena požuda, koja ga vuče i mami. Onda požuda začne i rađa greh, a greh, učinjen, rađa smrt; Ne zavaravajte se, draga moja braćo“

(Jakov 1,14-16 – prevod Sinoda SPC)

Skлонosti ka grehu koje su u nama, pojavljuju se i kao dela i postaju otvoreni gresi. Postoji razlika između sklonosti ka grehu i otvorenog pojavljivanja tog greha u delima. U nama postoje sklonosti ka grehu koje se još nisu pojavile i kao dela, ali mnogo ih se i pojavilo.

Međutim, Hristos je pobedio sve sklonosti ka grehu, a koje se još nisu ispoljile. A šta je sa gresima koji su se ispoljili u našim delima? „Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas“ (Isaija 53,6). „On je u svom telu poneo naše grehe na drvo, da mi, umrevši gresima, živimo za pravednost. Njegovim ranama ste isceljeni“ (1. Petrova 2,24). Iz ovoga je jasno da su na Njega položene sve sklonosti ka grehu, koje žive u nama, ali i svi gresi koji su se ispoljili. Strašno je to, ali istinito. No, kakve li radosti! U toj strašnoj istini nalazi se potpunost našeg spasenja. On ih je sve pobedio; u Njemu i svi mi imamo pobedu nad svim gresima.

Mi smo osećali krivicu zbog greha koje smo počinili; bili smo svesni osude zbog njih. A svi oni su pripisani Hristu; svi su položeni na Njega. Evo pitanja! Da li se On osećao krivim za grehe koji su Njemu uračunati? On nikad nije bio svestan da je počinio neki greh, jer nikad nije sagrašio. Ali, na Njega su položeni naši gresi, za koje smo mi bili krivi. Razmotrićemo ovo tako da će svaka duša reći: „Da.“ Možda ima nekih koji nisu imali iskustvo koje ću uzeti kao ilustraciju, ali su ga mnogi imali; oni mogu da kažu: „Da.“ Svi drugi koji su to iskusili, reći će odmah: „Da.“⁴³

31. Hristos je potpuni Spasitelj

„Stoga i može sasvim da spase one koji njegovim posredstvom prilaze Bogu, pošto svagda živi - da se moli za njih.“ (Jevrejima 7,25 – Čarnić)

Bog pripisuje Hristovu pravednost grešniku koji veruje. Uzmimo čoveka koji u svom životu nije poznavao ništa drugo osim greha, ništa drugo osim krivice i osude zbog greha. Ali, taj čovek je poverovao u Isusa Hrista i Bog mu pripisuje Hristovu pravednost. Sada je ovaj čovek, koji u svom životu nikad nije učinio ni delić pravednosti, svestan pravednosti. U njegov život je ušlo nešto čega ranije nikada nije bilo; on je svestan radosti i slobode u tome.

Dakle, Bog je naše grehe uračunao ili pripisao Hristu, isto tako kao što nama pripisuje Njegovu pravednost. Ali, kad pripisuje pravednost nama, koji nismo ništa drugo do grešnici, mi smo svesni toga, pa i radosti koju to donosi. Zbog toga, kad je Bog pripisao naše grehe Isusu, On je bio svestan njihove krivice i osude, isto tako kao što je grešnik koji veruje, svestan Hristove pravednosti, mira i radosti koji su mu pripisani, jer je sada Isus poneo njegove grehe. Na Njega su položeni naši gresi, naša krivica i naša osuda.

On je poneo krivicu i osudu za sve grehe, platio za njih i okajao ih. Sada smo u Njemu slobodni od svakoga greha koji smo ikad počinili. Radujmo se i hvalimo Boga! Sve sklonosti ka grehu On je pogazio zauvek.

⁴³ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 267.

O, On je savršeni Spasitelj. On je Spasitelj od greha koje smo učinili, ali i Pobjednik nad sklonostima da učinimo greh.⁴⁴

„Koji pobjedi neće mu nauditi druga smrt.“ (Otkrivenje 2,11)

32. Zar ćemo ponovno preuzeti krivicu i osudu?

„Ali, ako se, nastojeći da budemo opravdani u Hristu, mi sami pokažemo kao grešnici, da li to znači da Hristos služi grehu? Nipošto! Jer, ako ja ponovo zidam ono što sam srušio, dokazujem da sam prestupnik.“ (Galatima 2,17.18 – SSP)

Zar će onaj koji veruje u Isusa, dopustiti da ono što je Hristos osudio u telu, vlada nad njim? Istina je da čovek može sve to da ima u Isusu, ali on ne može da ima korist od toga ako sam ne veruje u Isusa. Ako taj čovek želi da ima Hrista kao svog Spasitelja, ako želi da reši pitanje svih svojih greha i da se od njih spase, da li sada Hristos treba da nešto učini da bi se pobrinuo za grehe tog čoveka? Ne, sve je već učinjeno. Dok je bio u telu On je za svakog čoveka osigurao sve, i svako ko veruje u Njega to prima, i nema potrebe da bilo koja od strana ponovo nešto učini. Hristos je „prineo jednu žrtvu za grehe i zauvek seo s desne strane Bogu“ (Jevrejima 10,12). Zato je svako ko veruje u Njega savršen ili potpun. „Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9). A Bog daje svog večnog Duha i večni život – da se živi u večnosti – tako da ovaj večni Duh može da nam otkriva i da nas kroz svu večnost upozna s beskrajnim dubinama spasenja koje imamo u Njemu. Knez ovoga sveta ne oslepljuje nikoga, dok ovaj sam ne zatvori oči za veru. A onda će Sotona nastojati da one ostanu zatvorene što je duže moguće. „Pa, ako je i pokriveno naše evanđelje, pokriveno je samo za one koji propadaju, kojima je bog ovoga sveta oslepio njihove neverničke misli (razum – Karadžić; pamet – SSP; um – eng. prevod KJV), da ne vide prosvetljenje od evanđelja o slavi Hristovoj, koji je slika Božija“ (2. Korinćanima 4,3.4 – Čarnić). Zašto je bog ovog sveta oslepio njihov razum? Zato što su „nevernici“. Bog neće nikoga prisiljavati da bude pravedan. Svako greši po svome izboru. I svako može da bude pravedan po svom izboru. Drugom smrću neće umreti niko ko će radije izabrati pravednost nego greh. Sve što je čoveku potrebno i što može da ima u pravednosti, u potpunosti je osigurano u Hristu, a sve što svako od nas treba da učini jeste da izabere Hrista.⁴⁵

33. Motiv „u Hristu“ kaže nam ko smo

„Zato, kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude ...“ „Stoga, dakle, kao što je za jedan prestup došla osuda na sve ljude, tako je i jednim pravednim delom došlo na sve ljude opravdanje koje život donosi. Jer kao što su neposlušnošću

⁴⁴ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 267, 268.

⁴⁵ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 267.

jednoga čoveka mnogi (svi – grčki original) postali grešni, tako će i poslušnošću jednoga mnogi (svi) postati pravedni.“ (Rimljanima 5,12.18.19 – kombinacija prevoda Karadžić-Čarnić)

Po čemu je Adam bio slika Hrista? Po svojoj pravednosti? Ne, on je nije sačuvao. Po svome grehu? Ne, jer Hristos nije sagrešio. Pa po čemu je onda Adam bio slika Hrista? Po tome da su svi na svetu bili obuhvaćeni u Adamu, kao što su svi koji su na svetu obuhvaćeni u Hristu. Drugim rečima, Adam je svojim grehom obuhvatio ceo svet; Isus Hristos, drugi Adam, svojom pravednošću obuhvatio je celokupno čovečanstvo.

Prvi Adam je obuhvatio sve nas; ono što je učinio uključivalo je sve nas. Ono što je on učinio, prouzrokovalo je da budemo ono što jesmo.

Sada je ovde drugi Adam. Da li On obuhvata sve, kao što je i prvi Adam obuhvatio? Odgovor: Nema sumnje da ono što je drugi Adam učinio obuhvata sve koji su bili obuhvaćeni i onim što je prvi Adam učinio.

Da li pravednost drugog Adama obuhvata sve one koje obuhvata Adamov greh? Pogledajte bolje! Bez našeg pristanka svi smo obuhvaćeni u prvome Adamu. Isus, drugi Adam, obuhvata nas „u svemu“. Prvi Adam doveo je čoveka pod osudu greha; dok pravednost drugog Adama to poništava, čineći to da je svaki čovek ponovo živ. Svako je slobodan da izabere kojim će putem poći; i zato je odgovoran za svoje sopstvene grehe. Kad je Hristos stao na naše mesto, rekao je: „Ja ću se pouzdati u Njega“ (Jevrejima 2,13). To pouzdanje nikada nije bilo razočarano. Otac je bio sa Njim i prebivao je u Njemu i sačuvao Ga da ne sagreši. I tako je Gospod Isus svakom čoveku na ovome svetu doneo božansku, spasonosnu veru.⁴⁶

34. Bog vas nikad neće razočarati

„Jer Sin Božiji, Isus Hristos, koga smo vam mi objavili, ja i Silvan i Timotej, nije bio ‘da’ i ‘ne’, nego je u njemu bilo ‘da’. Jer koliko god ima Božijih obećanja, u njemu su ‘da’. Zato i govorimo amin preko njega, Bogu na slavu - preko nas. A Bog nas sa vama učvršćuje u Hristu, on nas je pomazao, i zapečatio nas, i dao Duha u naša srca - kao kaparu.“

(2. Korinćanima 1,19-22 – Čarnić)

Spasonosna vera nije nešto što potiče od nas samih, sa čime verujemo u Njega, već je nešto čime je Hristos verovao – vera koju je On pokazao, koju nam On donosi, koja postaje naša i koja deluje u nama – Božji dar.

To znače reči: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12). Oni drže veru Isusovu, jer je upravo tu veru pokazao sam Isus.

On nam je doneo ovu božansku veru, kojom možemo s Njim da kažemo: „Ja ću se u Njega uzdati“ (Jevrejima 2,13). Ovo pouzdanje ni danas neće doživeti razočaranje, kao što ga nije doživelo ni onda. Bog je odgovorio na Njegovo pouzdanje i bio je sa Njim. Bog će i danas odgovoriti na to pouzdanje u nama i prebivaće s nama.

Zato mu je ime Emanuilo, Bog s nama – a ne Bog s Njim; Bog je bio s Njim pre stvaranja sveta. Mogao je da ostane tamo, da uopšte ne dođe ovamo, pa bi On i dalje ostao s Njim i Njegovo ime bi

⁴⁶ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 268-270.

bilo Bog s Njim. Ali, nama je bilo potrebno da Bog bude s nama. O, upravo je to Njegovo ime! Radujmo se zauvek u tom imenu!⁴⁷

„Jer nam se rodi Dete, Sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.“ (Isaija 9,6)

35. Po čemu znate da niste pod osudom

„Bedan sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela (tela smrti ove – Karadžić)? Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega... Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu.“
(*Rimljanima 7,24.25; 8,1*)

Ove reči sadrže jednu praktičnu misao. A otuda se javlja i pitanje koje mnoge muči.

Oni kažu: „Sve ja to teoretski verujem i znam da me je Hristos očistio od greha. Ako priznajem svoje grehe, On je veran i pravedan i oprostiće mi i očistiti me od svake nepravde. Ali, moje pitanje je: Da li sam mu priznao sve svoje grehe? Kad bih bio siguran da jesam, onda bih mogao da se uhvatim za to obećanje i verujem da više za mene nema osude.“

Po čemu ćemo znati da nismo pod osudom? Naravno, po tome što ćete priznati sve što vam Gospod pokaže. Ali, nemojte stati na pola puta. Verujte da vam je Bog oprostio i primite Njegov mir u vaše srce. A ako vam pokaže neke druge grehe, priznajte ih i verujte da su vam oprošteni, pa i dalje čuvajte Njegov mir. Međutim, iskrene duše se lišavaju blagoslova i obuzima ih tama, ako nakon priznanja svojih greha ne prihvate oprostjenje i ne zahvale Bogu za slobodu koja mora da usledi.

Misao da smo priznali sve nama poznate grehe, ali da ne prepoznamo i slobodu od osude, predstavlja ozbiljnu optužbu protiv Boga. Na ovaj način ispada da Gospod oprašta samo onome koji ima najbolje pamćenje. Međutim, da li vas je samo vaše pamćenje osposobilo da se setite greha koje ste priznali? Ko je osvežio vaše pamćenje? To je učinio Božji Duh. Zar ćemo da optužujemo Boga da je izvršio samo delimičan posao? On je poslao svoga Svetoga Duha da vam pokaže te grehe. Zar ćemo reći da je zadržao deo njih koje nam nije otkrio? On nam je pokazao upravo ono što je želeo da priznamo i kad smo to priznali, mi smo zadovoljili Božjega Duha i slobodni smo.⁴⁸

36. Pravo oprostjenje uklanja grehe

„Ako pak hodimo u svetlosti, kao što je on sam u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakoga greha.“ (1. *Jovanova 1,7 – Čarnić*)

Ja nemam pravo da sebe smatram boljim od Boga. Kad neko dođe k meni ili k vama, i sav skrušen priznaje učinjeno zlo, mi mu rado opraštamo; i pre nego što je rekao pola onoga što je hteo da kaže, kažemo mu da je sve u redu i da to više ne treba ni spominjati.

Upravo to i Bog radi. On nam je izneo priču o izgubljenom sinu kao primer kako Bog oprašta. Otac ga je ugledao već iz daleka i potrčao mu u susret. Jako sam zahvalan Bogu što od mene ne traži, pre nego što može da mi oprost, da se osvrnem nazad, i razmotrim svaki greh koji sam ikad

⁴⁷ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 270.

⁴⁸ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 12.

počinio, pa da ga i priznam. Kad bi to bilo tako, morao bi da produži vreme milosti više nego što mi se čini mogućim, ne bih li ispovedio tek jedan deo njih. Zato je David mogao da kaže: „Jer me opkoliše zla nebrojena; stigoše me nepravde moje da ne mogu gledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi“ (Psalam 40,12). Da, naši su gresi „nebrojeni“, ali „žrtva je Bogu duh skrušen, srce skrušeno i poništeno ne odbacuješ, Bože“ (Psalam 51,17). Na ovaj način činimo savez tj. zavet s Bogom na žrtvi.

Gospod nam besplatno oprašta i mi to treba da znamo. On nam pokazuje reprezentativne grehe u našem životu. Takvi reprezentativni gresi predstavljaju celu našu grešnu prirodu, a mi smo svesni da je ceo naš život isto takvog grešnog karaktera. Božjoj ljubavi i sažaljenju nema kraja. „Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji Ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah“ (Psalam 103,13.14). Zar ćemo optuživati Boga da govori: „Pokazao sam ti ove grehe i ti si ih priznao; ali ima još i drugih i ja ti ih neću pokazati; moraš da ih sam otkriješ, a do tada ti neću oprostiti“? Bog s nama tako ne postupa.⁴⁹

37. Prestanimo pozivati sotonu da nas obeshrabruje

„Ali se ne stidim, jer znam u koga sam se uzdao, i uveren sam da je on kadar sačuvati do onoga dana dobro koje je meni povereno.“ (2. Timotiju 1,12 – Čarnić)

Ljudi kažu: „Prihvatio sam Hrista i sada gledam unazad i pratim istoriju svog života kroz dan, ili sedmicu, i ne vidim ništa osim nesavršenstva u svemu što sam učinio. Onda me savlada osećanje osude, pa ne osećam da sam slobodan. Kad vidim sve te promašaje, kako mogu reći da za mene više nema osude?“

Ovo je lukava sotonina prevara da nas odvraća od Božjeg prihvatanja i pomirenja s Njim. Zar očekujemo da se opravdamo svojim delima? Ako to očekujemo, onda na samom početku činimo veliku grešku. „Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim.“ (Rimljanima 3,20)

Neko kaže: „Bojim se da ću pasti.“ Nema potrebe da se bojite. Jer šta ste Njemu poverili? Svoj život i On je u stanju da ga sačuva. Kad pređemo u Božje carstvo, nećemo izneti svoja najbolja dela i zahvaliti Bogu što nas je opravdao zato što smo tako dobro postupali. Naša radosna pesma biće On „koji nas ljubi, i umi (opra – Bakotić) nas od greha naših krvlju svojom“ (Otkrivenje 1,5). Zato znamo, kad se pokorimo Njemu i neprekidno umiremo sebi, On za nas čini ono što mi ne možemo da učinimo za sebe. Gledajmo stalno u Njega! Ali, ako odvratimo pogled sa Njega i padnemo u greh, On za to nije kriv.⁵⁰

„Uzdajući se u ovo isto da će Onaj koji je počeo dobro delo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.“ (Filipljanima 1,6)

38. Pomoć kad ste umorni i iscrpljeni

⁴⁹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 12.

⁵⁰ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 12.

„Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duh posinjenja, kojim vičemo: Ava, Oče! Ovaj duh svedoči našem duhu da smo deca Božja. A kad smo deca i naslednici smo: naslednici, dakle Božji, a sunaslednici Hristovi: jer s Njim stradamo da se s Njim i proslavimo.“
(Rimljanima 8,15-17)

„Ava“ znači Otac. Svesni smo da je On beskonačan u snazi i tako velik da su narodi za Njega kao kap u kofi. On je velik i strašan, ali Ga mi možemo nazvati „našim Ocem“. Iako poseduje beskrajnu božansku silu, On je nežan kao roditelj.

Neki kažu da bi se radovali samo da imaju osvedočenje Duha. Šta je osvedočenje Duha?

„To je neka vrsta osećanja“, kaže neko, „i kad to imam, onda znam da me je Bog prihvatio.“ Ali, prihvatanje počiva na nečemu mnogo bitnijem od osećanja.

Ponekad sam tako umoran i iscrpljen da uopšte nisam u stanju da nešto osećam. Tada želim da znam da sam Božje dete. Ponekad nas savlada bolest i podriva svu našu snagu, pa nemamo ni umne ni telesne snage. Jedva da smo i živi, svesni smo, ali bez osećanja. Tada nam je potrebno osvedočenje Duha. Da li ga onda možemo imati? Da, „ovaj duh svedoči našem duhu da smo deca Božja“ (Stih 16). Kako Duh svedoči? „Koji veruje Sina Božjeg ima svedočanstvo u sebi.“ (1. Jovanova 5,10)

Šta radi svedok? Svedoči. Kako svedočim na sudu? Tako što kažem ono što znam. Možda to potvrđujem i zakletvom. Prema tome, kad Sveti Duh svedoči, On mora nešto da kaže, zar ne? Da. Bog je govorio preko svojih proroka, preko Jeremije, Davida, Pavla. Ko to govori u Reči, u Svetom pismu? Božji Duh. Prema tome šta je svedočenje Duha? Božja Reč je glas Božjeg Duha. Svedočanstvo imamo u sebi kad u svojim srcima verom imamo Njegovu Reč.⁵¹

39. Verujmo da nas Gospod mnogo voli

„Jer svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji.“ (Rimljanima 8,14 – Čarnić)

Bog je dao svoje svedočanstvo da bude zapisano i zakleo se na njega. Kad je Bog objavio sebe, šta možete da učinite kako bi tu reč potkrepili (potvrdili)? Kad je Bog progovorio, da li ćete to potkrepiti ljudskim svedočanstvom? Ne; Božja reč je naše sidro. Ona ulazi iza zavese gde je za nas ušao preteča Isus.

Kad dođete svojoj kući, u svoju sobu, prepoznajte Božji glas koji vam se obraća. Njegov Duh svedoči našem duhu da smo Božja deca. Biti Božje dete nije nešto obično. „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božja nazovemo“ (1. Jovanova 3,1). *Vidite to!* To je suviše čudesno da bi ljudski um mogao da shvati. Jadna smo, bezvredna, bedna stvorenja, bez ikakve vrednosti, a Bog je pokazao toliko beskrajnu ljubav prema nama, da nas je učinio dostojnima da budemo Njegovi sinovi; i dao nam sve što je daje Hristu.

Otac nas voli jednako kao što voli svog jedinorodnog Sina. Po čemu to znamo? Po činjenici da je pustio svog jedinorodnog Sina da umre kako bi nas spasio od smrti. Sa Hristom delimo svu ljubav koju Otac ima prema Njemu.

Hristos ne može da preuzme svoje nasledstvo bez nas, jer smo „sunaslednici Hristovi“ (Rimljanima 8,17). Ako smo vi i ja sunaslednici nekog imanja, moramo ga posedovati zajedno. Usput rečeno, kad Hristos bude preuzeo svoj presto i mi ćemo ga preuzeti. A to je nešto što nam

⁵¹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 12.

Bog otkriva već *sada*. Mi ne smemo da to odlažemo do zlatnih ulica u Jerusalimu, do bisernih vrata i zidova od jaspisa. Sve što Hristos ima, mi imamo *sada*. Možemo reći sa Davidom: „Sreća mi dade prekrasno nasleđe, lepa je baština moja“ (Psalm 16,6 – Bakotić). Isus kaže: „Da pozna svet da si me Ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.“ (Jovan 17,23)⁵²

40. Koji udeo stradanje ima u slavi?

**„Jer mislim da stradanja sadašnjeg vremena nisu ništa prema slavi koja će nam se javiti.“
(Rimljanima 8:18)**

Razmislite: Bog je imao samo jednog jedinorodnog Sina, sjajnost slave i obličje Njegovog bića; On je Ljubljeni. O, kakva je širina Njegove ljubavi kad je u stanju da nas njome obuhvati, da nas usvoji u svoju porodicu i učini da učestvujemo u vlasništvu koje deli samo sa svojim Sinom.

Svet ga nije priznao kao božanskog Sina Božjeg, naslednika neba; zato neće da prizna ni nas kao sinove Božje i naslednike neba. Ali, mi smo *sada* Božja deca, *sada* smo Njegovi sinovi ništa manje nego što ćemo to uvek biti. Slava posinovljenja se još nije ispoljila u nama, ali kad se Hristos javi, bićemo kao On.

Presto kome pristupamo i pred kojim iznosimo svoje molbe, je presto blagodati i slave. Blagodat koja nam je data, jednaka je meri slave koja je povezana sa tim prestolom. Ova slava će se jednog dana otkriti u nama, tako da će ovo, *sada* iskvareno telo sijati kao sunce. No, zagarantovano nam je da se mera te blagodati može već i *sada* otkriti u nama.

Kao što naša stradanja nisu dostojna da se uporede sa slavom koja će se otkriti, tako se stradanja sadašnjeg vremena ne mogu uporediti sa blagodaću koja nam je *sada* data da ih pretrpimo. Blagodat je jednaka toj slavi.

Ako na ova obećanja gledamo na ovaj način, vidimo da nebo počinje već ovde na zemlji. Imati Božjeg Duha i biti Božje dete znači da već *sada* možemo ući u bogatstvo našeg nasledstva. I ako nastavimo da budemo Božja deca, to naše nasledstvo će se produžiti kroz svu večnost; jedina razlika će biti, da kad dođe Sin Božji, imaćemo celo nasledstvo s njegovom slavom.⁵³

41. Da li se neko poseban moli za vas?

„Jer ne znamo za šta ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim. A Onaj što ispituje srca zna šta je misao Duha, jer po volji Božjoj moli se za svete.“ (Rimljanima 8,26.27)

Kad sam čuo jednog za drugim kako govore: „Moli se za mene“, setio sam se kako se Hristos molio za nas, i da sam Sveti Duh posreduje za nas. Iako možemo tražiti od drugih da se mole za nas, zar se ne možemo osloniti na molitve koje se gore na nebu stalno upućuju za nas? Hristos i Sveti Duh se mole za nas.

⁵² Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 12.

⁵³ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 13.

Što se mene samoga tiče, ja to razumem i ovako se hrabrim: Otvaram svoju dušu Bogu i molim ga da mi da za šta da se molim? Ponekad nemam reči i ne mogu ničega da se setim, osim neiskazane želje za nečim što nemam. Samo Sveti Duh zna šta mi je potrebno, pa On posreduje za mene i Bog mi daje izobilnije nego što mogu i da pomislim. Sveti Duh uzima te misli koje mi ne možemo pretvoriti u reči, a jedva i da možemo da mislimo, i pretvara ih u reči i molbe pred Božjim prestolom, a Onaj koji ispituje ljudska srca zna šta je misao duha.

Neki kažu da „idu da istraže svoje srce i uklone sve zlo koje mogu da nađu u njemu“. Jeremija kaže. „Srce je prevarno više svega i opako: ko će ga poznati? Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege“ (Jeremija 17,9.10). Mi ne možemo da ispitamo svoja srca i uklonimo sve zlo u njima. Srce će nas svaki put izneveriti. Ali, Bog može da ispita srce i On to čini. I ako prihvatimo rezultate Njegovog ispitivanja, naša radost biće velika. Upravo je Utešitelj onaj koji iznosi ove grehe našem srcu, a koje je Gospod pronašao u nama; dok je sam čin izlaganja tih greha našim očima deo Božje utehe.⁵⁴

42. Ovaj besplatni dar dat je svakome

„A mi znamo da Bog u svemu radi za dobro onih koji ga vole, onih koji su po njegovom naumu pozvani.“ (Rimljanima 8,28 – SSP)

Ovde je spomenuta reč „pozvani“ i ona kod nekih izaziva obeshrabrenje. Neki brat će reći: „Možda ja nisam pozvan; nisam siguran da jesam. Zato se to ne odnosi na mene.“

Pitanje „pozivanja“ se vrlo lako da rešiti. Koga je Bog pozvao? „I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava.“ (Otkrivenje 22,17)

Pozvani su svaki muškarac i žena i dete na zemlji. Oni koji čuju poziv treba da ga prihvate i prenesu dalje. Božja dobrota je tako velika da obuhvata svakoga: „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16). Ova dva teksta su dovoljna da rasprše u sva četiri vetra sve teološko smeće koje je napisano da dokaže kako je Bog odredio samo nekolicinu koju je pozvao, i nikoga više. Neka nijedna duša ne ostane po strani zato što misli da nije pozvana. No, ne dolaze svi i svi ne prihvataju Petrov savet da učvrste svoj poziv i izbor, ali tome nije kriv Bog.

Ponekad se bojimo reči „izbor“. Zar je potrebno da je se bojimo? Ne, jer svako može da bude kandidat, a svaki kandidat može da bude izabran. Besplatni dar blagodati – opravdanje ponuđeno je svima (Rimljanima 5,18). U trenutku kad se odreknete sebe i umesto toga prihvatite Hrista, imate sve što Hristos može da vam da. On je u stanju da vas blagoslovi tako „da se svaki od vas obrati od pakosti svojih“ (Dela 3,26). U Hristu nam je dato sve što je potrebno za život i pobožnost. Zato duša koja stoji u Hristu može stajati čvrsto i sigurno kao Stena vekova. Svako je pozvan da uspostavi zajednicu sa Hristom, ako želi da je prihvati. Mi smo izabrani u Njemu blagonaklonošću Njegove volje, na slavu Njegove blagodati.⁵⁵

⁵⁴ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 13.

⁵⁵ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 13.

43. Radosna vest o Božjem predznanju

„Jer koje je unapred znao, njih je i predodredio da budu saobrazni liku njegovoga Sina, da on bude prvenac među mnogom braćom. Koje je pak predodredio, te je i pozvao; a koje je pozvao, te je i opravdao, a koje je opravdao, te je i proslavio.“ (Rimljanima 8,29.30 – Čarnić)

„Da li je Bog znao da će Adam sagrešiti, a ne zna da li ćemo mi biti spaseni ili ne?“ Da, znao je sve to. „Kako onda možemo da budemo slobodni?“ Ne znam i to uopšte nije važno. Iz Njegove reči znam da slobodno mogu imati spasenje i da ga imam ako želim.

Bog nas je unapred znao u Hristu, i mi smo bili predodređeni za takvo mesto na zemlji i u stanju takve čistote, kakvu Bog želi da imamo. Kako znam da sam Božje dete? On me je voleo i otkupio i dao je sebe za mene; zato pripadam Njemu. **Sada sam u Hristu (počivam u Njegovoj ljubavi) i uopšte nije bitno šta će mi se dogoditi.** Ne može da me snađe ništa loše, jer sve što bi i došlo na mene, Bog će izvesti na moje dobro.

Sotona je osmislio neke zle planove protiv mene sa namerom da me uništi. Bog uzima ove zle planove i iz njih izvodi ono što je dobro za mene. Nema nikoga ko bi se žalio kada mu je dobro. A hrišćaninu je sve vreme dobro, jer mu sve ide na dobro. One zle stvari su loše kad započnu, namera im je da nas unište, ali kad se pojave Bog ih pretvara u dobro. Kad na stvari gledamo na ovaj način, onda možemo da hvalimo Boga bez obzira što se događalo. Gospod „spasenjem ovenčava ponizne“ (Psalam 149,4 – *Stvarnost*). „Šta ćemo, dakle, reći na ovo? Ako je Bog s nama, ko će na nas?“ (Rimljanima 8,31)

Nema tako zle osobe, čak ni samoga đavola, da Bog ne uzima njegovo zlo i čini da ono posluži Njegovoj večnoj nameri. Izobilje utehe je u samoj pomisli da je Bog, kome služimo, baš takav.⁵⁶

44. Kakva radost u saznanju da si TI pozvan

„Stoga, braćo, postarajte se još više da učvrste svoj poziv i izbor; ako to činite, nećete se nikad spotaći. Jer će vam se tako obilno pružiti ulazak u večno carstvo Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista.“ (2. Petrova 1,10.11 – Čarnić)

Ko je pozvan? „Jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daleke koje će god dozvati Gospod Bog naš“ (Dela 2,39). Bog poziva svakoga „ko hoće.“ (Otkrivenju 22,17)

Sa kojom namerom Bog poziva sve koji hoće da dođu k Njemu? „Da, kad se ispuni vreme, u Hristu ponovo sastavi sve što je na nebesima i na zemlji“ (Efescima 1,10 – Čarnić). Zahvaljujući Božjoj blagodati, mi svi treba da se sastavimo u Hristu. Pošto je tako, šta je naša dužnost? „Postarajte se još više da učvrste svoj poziv i izbor.“

Svako je pozvan, ali Božji cilj je u Hristu. Ako iz dana u dan kažemo Gospodu: „Evo mog srca, Gospode! Želim da Ti ga dam“, On će nas vezati za oltar užima svoje ljubavi. I tako smo sa Hristom predodređeni. Ono što On ima, imamo i mi. On je rekao: „I niko ih neće oteti iz ruke moje.“ (Jovan 10,28)

⁵⁶ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 13.

Oni koji su pozvani, opravdani su u Hristu; zato imamo opravdanje. A oni koji su opravdani su i proslavljeni. Ako to možemo da verujemo, onda imamo obilje čudesne snage. Da, „slavu koju si mi dao Ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno.“ (Jovan 17,22)

Zapazite da se radi o prošlom vremenu. Slavu koju nam je Bog dao u Hristu, imamo danas. Istina je da se ona još nije pojavila pa svet ne poznaje nas, jer nije poznao Hrista. Ali, ona je naša. Ona se čak i sada pojavljuje u obliku blagodati. „Gospod daje blagodat i slavu; onima koji hode u bezazlenosti ne uskraćuje nijednog dobra“ (Psalam 84,11). Petar kaže da se veri možemo radovati „radošću neiskazanom i proslavljenom“ (1. Petrova 1,8).

Ova slava pripada nama i mi je (već) sada imamo.⁵⁷

45. Može li bilo ko ili bilo šta biti „protiv nas“?

„Ako je Bog za nas, ko će protiv nas? ... Ko će podići tužbu protiv izabranika Božjih? ... Ko će nas rastaviti od Hristove ljubavi? ... Ali u svemu tome mi nadmoćno pobeđujemo pomoću Onoga koji nas je zavoleo.“ (Rimljanima 8,31-37 – Čarnić)

Ne zaboravimo da je Hristos dao primer kada je sotonu porazio rečju svog svedočanstva. Svaki put kad je iskušenje došlo, rekao je: „Pisano je.“ Pa kad naiđu oblaci mraka i kada se oko nas skupi gusta tama, samo kažimo: „Ako je Bog za nas, ko će protiv nas?“ A da je Bog za nas pokazao je kada je dao Hrista da umre za nas i kad Ga je ponovo vaskrsao za naše opravdanje.

Prema tome, nije važno šta će se pojaviti protiv nas jer to dolazi protiv Božje namere; a ona je sigurna i čvrsta, jer je Svemogućí sigurno može ispuniti.

Ko je protiv nas? Sotona. Sotona je probao svoju silu nad Hristom, pa se pokazalo da Mu nije dorasla. „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji“, rekao je Hristos (Matej 28,18). Ako je Hristu data svaka vlast na nebu i na zemlji, da li je onda uopšte nešto ostalo za sotonu?

Sotona je protiv nas. On izaziva bolesti i stavlja prepreke na naš put. Ali, upravo ono čime želi da nas upropasti, Bog uzima i pretvara u našu korist. Često pevamo:

Bilo da dođe dobro ili zlo, za mene dobro biti mora.

Siguran sam jer sve u Tebi imam, ja sve u Tebi imam!

Međutim, često pevamo nešto u šta ne verujemo. Ako bismo ukinuli muziku ovim rečima i ostavili ih tako, ne bi bilo nikog od vernika ko bi se usudio da ih izgovori. Verujmo u njih ne zato što su u pesmi nego zato što su biblijska istina.

Sve je već sada vaše. Zbog toga, ako nas ljudi grde i progone, jedino što možemo da učinimo jeste da ih žalimo i da radimo za njih, jer ne znaju za bogato nasleđe.⁵⁸

46. Nešto što mislite da vidite, u stvari nije tamo

⁵⁷ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

⁵⁸ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

„Jer sadašnja naša laka nevolja ostvaruje nam prekomerno i neizmerno, večno izobilje slave, jer mi ne mislimo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer vidljive stvari su privremene, a nevidljive su večne.“ (2. Korinćanima 4,17.18 – Čarnić)

Da li vas oči često varaju? Ponekad mislite da ste videli nešto što zapravo niste videli, a onda opet, kad dođete bliže da to bolje pogledate, ustanovite da to nije ono što vam se činilo da jeste. Ali, Božja reč nikad ne vara. Istina je da je ono na šta možemo da se oslonimo, zapravo ono što ne možemo da vidimo. Možemo da vidimo nebo i zemlju, ali oni će proći.

Možemo reći: „Bog nam je utočište i sila, pomoćnik koji se u nevoljama brzo nalazi. Zato se nećemo bojati, da bi se i zemlja pomestila, i gore se prevalile u srce morima“ (Psalam 46,1.2). To vreme dolazi. A i tada će biti onih koji su savršeno mirni i sabrani; ali to će biti oni koji su naučili da kažu kako sve ide na dobro onima koji ljube Boga, koji su pozvani po Njegovoj nameri. Onaj ko sada sumnja u Boga, sumnjaće i tada.

„Ko će optužiti izabrane Božje?“ (Rimljanima 8,33). Naime, ima jedan koji će to sigurno učiniti. Znamo njegovo ime: sotona. Evo svedočanstva o njemu: „Jer se zbaci opadač⁵⁹ braće naše, koji ih opadaše (optuživaše) pred Bogom našim dan i noć.“ (Otkrivenje 12,10)

Ali, jedna obeshrabrena duša kaže: „Verujem sve to i priznala sam sve svoje grehe, ali mi se oni stalno vraćaju.“ Zašto nas sotona stalno podseća na ovakve stvari? Zato jer je lažni tužitelj i ako vas na njih podseća i optužuje vas, onda znajte da su vam oprošteni, jer vas on nikad ne bi podsećao na njih da vam nisu oprošteni. Ako znate da vas sotona podseća na njih, onda bi trebali da budete radosni.⁶⁰

47. Sotona optužuje, a Gospodnji anđeo opravdava

„Posle mi pokaza Isusa poglavara svešteničkog, koji stajaše pred anđelom Gospodnjim, i sotonu, koji mu stajaše s desne strane da ga pre. A Gospod reče sotonu: Gospod da te ukori sotonu.“ (Zaharija 3,1.2)

Sotona ne bi mogao da govori istinu ni kad bi hteo; i da vam gresi nisu oprošteni, on vas nikad ne bi podsećao na njih, jer bi se bojao da bi, ako biste ih priznali, bili oprošteni.

Evo još jednog pitanja: „Ne znam, možda to i nije sotona koji me osuđuje; ali, onda to mora da je Bog.“ Nije. Bog nas opravdava. Ako Bog opravdava, onda On ne može da osuđuje. On nam ukazuje na naše grehe, a mi ih priznajemo i sebe predajemo Njemu, te nas On opravdava.

Prema tome, kad On opravdava, ko može da nas osuđuje? Sotona. Za nas bi bilo bolje kad bismo imali više poverenja u Božju istinu, a manje u sotonine laži. Zar ne vidite da nema nikakvog razloga za obeshrabrenje? Utešitelj nas osvedočava o grehu i utešava nas samim time što nas podseća na zla koja smo počinili. Ja ću da mu zahvalim za utehu i kad me sotona bude opet podsećao na njih, opet ću slaviti Boga.

Često čujemo reči: „Kad bih samo mogao nekako da prođem kroz nebeska vrata bio bih zadovoljan.“ Zahvaljujem Bogu što ne moramo da samo uđemo, kao da ćemo se tamo izvinjavati što smo ušli.

⁵⁹ *Opadač* – tužitelj, optuživač – *prim. izdvača*

⁶⁰ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

„Jer vam se tako *obilno* dopusti ulazak u večno carstvo Gospoda našeg i spasa Isusa Hrista.“ (2. Petrova 1,11)⁶¹

48. Kada je zadovoljstvo boriti se

„Jer naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi (s krvlju i s telom – Karadžić), nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima. Zato uzmite sve oružje Božije, da biste mogli da se oduprete u zli dan i da se održite - pošto sve svršite.“ (Efecima 6,12.13 – Čarnić)

Neko je rekao: „Imamo neprijatelje sa kojima se moramo boriti.“ Ne govorite o njima niti o svojim teškoćama ili iskušenjima. Govorite o Hristovoj sili. Njemu je data svaka vlast. Prema tome, kad se borimo imaćemo na umu da ova borba nije ujednačena, već da vodimo borbu vere; a gde obiluje greh, tamo još više obiluje blagodat.

Ko su pobjednici? Oni koji su izvojevali pobjedu. U ovoj borbi ne možemo računati na telo i krv. Jedina sila koja se može odupreti zlu je sila beskonačnog života, tako da onaj ko ima Sina, ima život. Ako se borim svojim šakama, onda se to borim ja. Ali, ako se borim u dobroj borbi vere, onda se neko drugi bori za mene, a ja od toga imam koristi.

Hristos se borio licem u lice sa sotonom ovde na zemlji i pobjedio. Šta prosto mora da bude posledica kad se vodi borba i jedna strana u potpunosti pobjedi? Mir. „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ... da se ne plaši srce vaše i da se ne boji“ (Jovan 14,27). Mi jednostavno treba da se oslonimo na Hristov večni život, a to činimo kad se oslonimo na Njegovu reč koja je duh i život.

Problem je u tome što ponekad gajimo neki omiljeni greh kojeg ne želimo da se odrekujemo, pa se bojimo da će Hristos izvojevati pobjedu i da ćemo morati da predamo taj greh. Pozivamo Hrista da nam pomogne da porazimo neprijatelja, a kad On dođe, nalazi nas na neprijateljjevoj strani. Ali, ako se budemo odrekli svih greha, Hristos će nam dati nešto što je beskonačno bolje.⁶²

49. Mesto zakona u istinskom obraćenju srca

„A obećanja su izrečena Avraamu i njegovom potomstvu (semenu – Karadžić)... Zakon, koji je nastao četiri stotine i trideset godina kasnije, ne poništava savez (zavet – Karadžić) koji je Bog ranije potvrdio i ne ukida obećanje.“ (Galatima 3,16.17 – SSP)

Da li je zakon dat da obeshrabri narod? Ne. Vratimo se Avramu i videćemo šta je davanje zakona još ostvarilo. Bog se zakleo sobom da treba da bude *pravednih* ljudi, čija pravednost treba da bude jednaka pravednosti zakona.

Ali, tu je bio zakon u njegovom zastrašujućem dostojanstvu. Od njega nije mogla da proizađe pravednost. *Povežimo sad to dvoje: zakon je tako svet da kroz njega niko ne može da dobije*

⁶¹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

⁶² Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

pravednost; ali, Bog se zakleo da će biti ljudi koji će imati pravednost koju zakon zahteva. Prema tome, samo davanje zakona trebalo je da pokaže narodu da postoji neki drugi način da se dobije ova pravednost. (Kurziv i boldiranje dodati od strane izdavača)

Onaj koji je dao zakon bio je Onaj koji ih je izveo iz Egipta, koji se zakleo Avramu da će on i njegovo potomstvo biti pravedni zahvaljujući Hristu. Za to je postojalo obilje blagodati. A ona deluje svaki put kad se neki grešnik obraća. Pre svog obraćenja on nije svestan grešnosti svojih greha. No, onda dolazi zakon i pokazuje mu kako su ti gresi odvratni; a s njime dolazi blagi Hristov glas u kojem su blagodati i život.

Treba li da tugujemo i uzdišemo, govoreći kako su naši gresi tako veliki da ih Bog ne može oprostiti? Bog je taj koji nam pokazuje naše grehe. Svojim zakonom On našim srcima otkriva te grehe, a onda se taj greh pokazuje u svojoj veličini. Ranije je bio malen u našim očima, ali On čini da ga vidimo kakav jeste. Bez obzira kako veliki bili gresi, blagodati ima i više nego dovoljno.⁶³

50. Kako da zadobijimo Hrista?

„Jer ja sam posredstvom zakona umro zakonu - da Bogu živim. Ja sam sa Hristom rasset na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. Ne odbacujem blagodati Božje; jer ako pravda kroz zakon (posredstvom zakona) dolazi, to Hristos uzalud umre.“

(Galatima 2,19.20 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

Kako dolazimo do darova Hristovog pravednog života? U kom trenutku dolazimo u dodir i uspostavljamo vezu s Njim? U kom trenutku u svojoj službi On dolazi u dodir s nama i uspostavlja zajednicu? U najnižoj mogućoj tački gde čovek uopšte i može biti dodirnut – a to je u smrti? On koristi trenutak smrti, jer kad smo mrtvi mi smo u Hristu.

Obred krštenja je simbol Hristove smrti i vaskrsenja. Ako smo umrli sa Hristom, svakako ćemo i živeti s Njim, jer Hristos je živ. Prema tome, ako smo umrli s Njim, mi ćemo živeti s Njime. Kada smo predali svoj život i odrekli se svih zahteva koji su bili povezani s njim, u tom trenutku umiremo sa Hristom. Šta imamo u sebi po prirodi? Greh. Želja tela, želja očiju i ponos života, zavist, zloba, klevetanje – sve to nalazi se u prirodnom životu svakog čoveka na zemlji.

Kad smo spremni da se svega toga odrekemo i primimo zasluženu kaznu, onda možemo umreti sa Hristom i umesto toga uzeti Njegov bezgrešan život. U odricanju od svog života mi se odričemo svega, i tada smo mrtvi sa Hristom.

Novi život koji imamo je bezgrešan život. Kad neko smatra (veruje) da više ne živi i da život kojim živi u telu živi verom Sina Božjega, onda je njegov život sakriven sa Hristom u Bogu. I što bi se takav bojao šta bi mu čovek mogao učiniti? Neko bi mogao da kaže: „Učini da nikad više ne grešimo – ne daj mesta grehu.“ Ali, to nije ono što Biblija kaže. „Jer greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću“ (Rimljanima 6,14 – Čarnić). Kad umremo više nema mogućnosti da telo ostvaruje svoje požude i želje.⁶⁴

51. „Živeti je lako kad si mrtav“

⁶³ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

⁶⁴ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 10.

„I svima je govorio: ako ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe i uzme svoj krst svaki dan, pa neka ide za mnom. Jer ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga; a ko izgubi svoj život radi mene, taj će ga spasti.“ (Luka 9,23.24 – Čarnić)

Ljudi kreću na opasne ekspedicije – neki sa namerom da osvoje neku zemlju, i kad tamo stignu spaljuju brodove kojima su doplovili, tako da ne mogu da se vrate čak i ako bi to poželeli.

Evo nekih zadovoljstava i uživanja; da li mogu da ih se odreknem? Jako mi je stalo do njih; utkani su u sam moj život. Odražavaju mi se na licu, utkani su u moj karakter, deo su mene samoga. Stalo mi je do njih kao što mi je stalo do sopstvenog života. Ali, u njima nije bilo Hrista; nemaju ukus Hristovog života. A zbog radosti koja je bila pred Njim, On je pretrpeo krst. *Mogu li i ja, zbog mogućnosti da učestvujem u toj radosti, pretrpeti krst?*

Radujmo se što u nama može da deluje beskonačna sila. Da li smo zbog te radosti, koju već sada možemo imati, spremni da se odreknemo svega i da postanemo zajedničari Hristovih muka? A to je radost koja će zauvek trajati; pa spalimo zato svoje brodove i mostove...

Neko kaže: „Sve sam to već ranije pokušao, ali sam opet pao. Po čemu ću znati da neću ponovo pasti?“ Ovom prilikom vi ne donosite novu odluku, ne okrećete novi list i ne kažete da ćete ovaj put bolje postupiti. Samo se odričete starog života. Jednostavno kažete: „Znam da je u Bogu sila. Ista sila koja je rečju stvorila svet i izvela Hrista iz groba; predajem se u ruke te sile.“ Iz ljudske perspektive to je nemoguće; stalno se pojavljuju teškoće. Ali, mi idemo napred u veri da Onaj koji je u stanju da ruši mudrovanja u našem srcu i svako uzvisivanje koje se diže protiv poznanja Boga, može da zarobi svaku misao na poslušnost Hristu. On to može da učini. To je ista ona sila koja je učinila da pred Božjim narodom padnu jerihonske zidine.⁶⁵

52. Život bez greha: moguć ili ne?

**„Stoga neka ne caruje greh u vašem smrtnom telu - da slušate njegove požude ... Jer greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću.“
(Rimljanima 6,12.14 – Čarnić)**

Da li je moguće da čovek živi bez greha? „Jer kad ste bili sluge grehu, bili ste prosti [slobodni] od pravednosti“ (Rimljanima 6,20 – Čarnić). Svi znamo šta to znači. Nije prijatno razmišljati o svom prošlom životu. Zašto smo bili oslobođeni pravednosti? Zato što smo bili sotonine sluge. „Sada pak, pošto ste oslobođeni greha i pošto ste stavljeni u službu Bogu, imate svoj plod na (p)osvećenje, a život večni kao kraj.“ (Stih 22 – Čarnić)

U celom svom hrišćanskom životu ostavljali smo tu i tamo male rupe za greh. Nikad se nismo usuđivali da poverujemo da je moguć život bez greha. Nismo se usuđivali da to verujemo niti da to propovedamo. Ali, u tom slučaju mi ne možemo da u potpunosti propovedamo Božji zakon. Zašto? Jer ne razumemo *snagu* opravdanja kroz veru. Bez opravdanja kroz veru nemoguće je da govorimo o Božjem zakonu u punoj meri. Kad govorimo o opravdanju kroz veru, to ne znači da omalovažavamo ili umanjujemo Božji zakon; naprotiv, time ga uzvišavamo. Ako hrišćanin jedan

⁶⁵ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 10.

deo vremena čini greh, a ostalo vreme čini pravednost, onda sotona i Hristos moraju da budu partneri. Međutim, između svetla i tame nema slaganja, pa tako ni između Hrista i Velijara. Oni su smrtni neprijatelji.

Sada se postavlja pitanje: Kako da postanem Hristov sluga, tako da budem sposoban da umrem svom starom životu? „Zar ne znate da ste sluge [robovi] onoga kome se pokoravate?“ (Stih 16). U trenutku kad se pokorim Hristu, ja sam Njegov rob. A kako da znam da će Hristos prihvatiti moju službu ako mu se predam? Zato što je On tu službu otkupio; za nju platio punu cenu.⁶⁶

53. Nijedna izgubljena ovca ne može da traži pastira

„Jer je Sin čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno.“ (Luka 19,10)

Sve ove godine dok sam bio sluga grehu, lišavao sam Hrista Njegovog prava. Ali, On me je tražio, ne bi li me privukao k sebi. A kad kažemo: „Gospode, evo me, predajem ti se“, tog trenutka nas je Hristos našao i mi smo Njegove sluge.

Ali, kako da znamo da ćemo nastaviti da mu služimo? Na isti način na koji znamo da smo živeli u grehu.

Kada smo bili sluge grehu, bili smo slobodni (lišeni) od pravednosti, jer nas je sotona koristio po svojoj volji. Međutim, da li je greh jači od pravednosti? Da li je sotona jači od Hrista? Ne. Kao što nas je, dok smo bili sluge grehu, držao slobodnima od pravednosti, tako, kad smo se predali Hristu, On ima moć da nas sačuva od greha.

Bitka nije naša već Božja. Ne samo da ćemo reći, ne želim da budem sluga sottoni, nego *neću da budem njegov sluga*. Mi se pokoravamo Hristu i stalno ponavljamo: „O Gospode! Ja sam sluga Tvoj, ja sam sluga Tvoj, sin sluškinje Tvoje; raskovao si s mene okove moje“ (Psalam 116,16). Zato u času iskušenja imamo već izvojevanu pobedu.

Hrišćaninova snaga leži u pokoravanju (potčinjavanju); u Hristu je pobjeda zagantovana. Nije važno koliko velika može da bude nevolja; ako u njoj imamo Hrista u našim srcima vladaće mir.⁶⁷

„Ali hvala Bogu koji nam svagda daje pobjedu u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris svoga poznanja.“ (2. Korinćanima 2,14 – Čarnić)

54. Najveća sila na svetu je jevanđelje

„Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejnu i Grku. Jer se u Njemu javlja pravda Božja (otkriva pravednost Božija – Čarnić) iz vere u veru, kao što je napisano: Pravednik će od vere živ biti (pravednik će živeti od vere – Čarnić).“ (Rimljanima 1,16.17)

Za sve ljude postoji samo jedno jevanđelje. U tome nema nikakve čarolije. Na svetu nema ništa što bi ljudima moglo darovati blagodat i pravednost, i nema ničeg što bi iko mogao učiniti da bi se spasio. Jevanđelje je sila *Božja* na spasenje, a ne neka ljudska sila.

⁶⁶ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 10.

⁶⁷ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 10.

Svako učenje kojim se ljudi navode da se uzdaju u neki predmet, bilo da se radi o kipu, slici ili nečemu drugome, ili da se uzdaju u spasenje bilo kakvim delom ili ličnim naporom, premda taj napor može da bude uložen u ostvarenje naročito pohvalnog cilja, izopačavanje je istine jevanđelja tj. to je lažno jevanđelje.

U crkvi nema „sakramenata“ koji bi nekim svojim magičnim delovanjem omogućili čoveku primanje posebne blagodati. No, postoje dela koja onaj koji veruje u Gospoda Isusa Hrista i koji je time opravdan i spasen, može da vrši kao *izražavanje* svoje vere. „Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas, - Božiji je dar; ne od dela, da se niko ne pohvali. Mi smo, naime, njegovo delo, u Hristu Isusu stvoreni za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio - da u njima živimo“ (Efescima 2,8-10). Ovo je istina jevanđelja za sva vremena.

Na zemlji ne postoji čovek, niti skup ljudi, koji bi imali monopol na istinu, tako da svako ko želi da je ima, mora da dođe k njemu ili njima. Istina ne zavisi od čoveka. Istina je Bog. Ko god dobija istinu, mora da je dobije od Boga a ne od bilo kog čoveka; na isti način kao što je i Pavle primio jevanđelje. Bog može da upotrebi ljude kao svoja oruđa ili kanale, ali On je jedini Davalac.⁶⁸

55. Božja istina ne mora da bude kod većine

„Ne idi za množinom na zlo.“ (2. Mojsijeva 23,2)

S određivanjem šta je istina nikakve veze nemaju ni imena ni brojke. Ona nije silnija niti je prihvatljivija kada je iznosi deset hiljada knezova, nego kada je objavljuje jedan jedini običan čovek. Ne možemo dokazati da bi deset hiljada ljudi pre moglo imati istinu nego jedan jedini čovek. Svako na zemlji može da poseduje onoliko istine koliko je voljan da je usvoji, i ne više od toga.

Onaj ko bi postupao kao papa, uveren da ima monopol na istinu, pa prisiljavao ljude da po nju dođu k njemu, te je nekome davao a drugome uskraćivao, izgubio bi svu istinu koju je ikad imao (ako ju je uopšte i imao). Istina i papstvo ne mogu da postoje zajedno. Ni papa niti bilo koji čovek s papskom naklonošću nema istinu. Čim neko primi istinu, on prestaje da bude papa. Kad bi se rimski papa obratio i postao Hristov učenik, tog trenutka bi napustio papsku stolicu.

Kao što nema čoveka koji bi imao monopol na istinu, tako nema ni posebnog mesta na koje bi ljudi morali da idu da bi je našli. Činjenica da je istina prvi put objavljena na određenom mestu, nije dokaz da se može samo tamo naći, ili da se uopšte može tamo naći. U stvari, poslednja mesta na svetu, u kojima bi trebalo otići u očekivanju da se tamo nađe istina, su gradovi u kojima se jevanđelje propovedalo u prvom veku posle Hrista, kao što je na primer Jerusalim.

Isus se rodio u Vitlejemu, mestu koje je bilo najmanje „među hiljadama Judinim“ (Mihej 5,2). Gotovo ceo svoj život proživio je u malom gradu koji je bio na tako zlom glasu da je čovek u kome nije bilo lukavstva, rekao: „Iz Nazareta može li biti šta dobro?“ (Jovan 1,46). Nebo nije udaljeno ništa više od najmanjeg sela ili usamljene kolibe, nego od najvećeg grada ili biskupske palate. „Visoki i uzvišeni, koji živi u večnosti, kome je ime Sveti“ boravi „s onim ko je skrušenog srca i smernog duha.“ (Isaija 57,15)⁶⁹

⁶⁸ Waggoner, *The Glad Tidings*, pp. 33, 34.

⁶⁹ Waggoner, *The Glad Tidings*, pp. 34, 35.

56. Zadovolji se sa skromnim mestom

„Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko. ... Blago krotkima, jer će naslediti zemlju.“ (Matej 5,3.5)

Bog vidi čoveka onakvog kakav jeste, a ne onakvog kakvim se prikazuje. Ono što čovek jeste pokazuje meru Božje sile i mudrosti koja je u njemu.

Bog ne obraća pažnju na službeni položaj. Položaj ne daje autoritet, nego autoritet daje pravi položaj. Mnogi od skromnih siromaha na zemlji, koji uz svoje ime nisu imali nikakve titule, uživali su viši položaj i imali veći autoritet nego svi carevi na zemlji. Autoritet je nesputana Božja prisutnost u duši.

Braća u Jerusalmu pokazala su svoju povezanost s Bogom tako što „su poznali blagodat koja“ je bila data Pavlu (Galatima 2,9). Oni koje pokreće Božji Duh, uvek će biti brzi da „prepoznaju“ delovanje Duha u drugima. Najsigurniji dokaz da neko ništa ne zna o Duhu jeste da ne može da prepozna Njegovo delovanje.⁷⁰

Neki su rekli da im nije jasno kako neko može da prizna da je „nesrećan, nevoljan, siromah, slep i go“ (Otkrivenje 3,17), a da toga nije svestan i da se istovremeno raduje u Gospodu. Voleo bih da znam kako će neko da se raduje u Gospodu, misleći da je pravedan. Ali, kad čovek zna da je ono što Gospod kaže da jeste, i to prizna, a onda ustanovi da je Gospod toliko dobar i da će ga prihvatiti takvog kakav je, i osposobiti ga da stoji pred Bogom svu večnost, onda je to nešto čemu se može radovati. Drugačije i ne može.

Gospod nas ne spasava zato što smo dobri nego zato što je On dobar. Blaženstvo je u tome što će nas On blagosloviti uprkos tome što smo toliko loši. A radost je u tome što nas On spasava, pa i čini da odsajujemo Njegovo obličje, iako smo loši.⁷¹

57. Kako da budemo srećni, a nemamo nikakav ugled

**„Razmišljajte isto kao i Hristos Isus. On je... samoga sebe učinio ništavnim.“
(Filipljanima 2,5-7 – SSP)**

Kako će biti veran neko kome je veoma stalo do toga šta ljudi govore o njemu, koji drži do svog ugleda i zavisi od njega? Hvala Gospodu što za nas ima nešto mnogo bolje na šta se možemo osloniti, a to je *karakter*. Ne zaboravimo da je Isus, naš primer, „samoga sebe učinio ništavnim.“ (odrekao se časti i ugleda – *prim. izdavača*)

Ljudi koji u ovome svetu treba da stoje Bogu verni, to treba da čine uzimajući u obzir samo karakter, uopšte se ne obazirući na svoj ugled. Ugled neće nikoga spasiti. Kada sva sila ovoga sveta ustane protiv onih koji budu ostali verni Bogu, onda će karakter Isusa Hrista vredeti više od sveg ugleda koji bi neko mogao da ostvari.

⁷⁰ Waggoner, *The Glad Tidings*, p. 34.

⁷¹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, p. 178.

Međutim, u očima ovoga sveta ugled je velika stvar. Ugled je sve što sotona može da ponudi. Često citirana izreka to dovoljno dobro pokazuje: „Najveće blago koje smrtna vremena mogu da ponude je besprekoran ugled“⁷². Za ovoga je to bilo dovoljno dobro, jer njegov ugled beše sve što je imao. On nastavlja i govori da je izgubio svoj ugled: „O, moj ugledu! Izgubio sam te!“ A kad ga je izgubio, nije imao ništa na šta bi se oslonio. Nije imao karakter, nego samo ugled, na koji bi se oslonio. Najveće blago je besprekoran karakter, a jedini takav karakter je karakter Isusa Hrista. A taj karakter On daje vama i meni, besplatan blagosloveni dar od Onoga koji ga je ostvario.

Prema tome, odbacimo sva pitanja o časti i ugledu; neka odu u vetar gde i pripadaju. Ugled je nestalan kao vetar, dok je karakter utvrđen za večnost. Iako đavo sa svom svojom silom može uspešno da o nama proširi najgori glas, zahvalite Gospodu što imate karakter koji će opstati na sudu.⁷³

58. Hristos je zapravo nešto učinio za svakoga

„Zato, dakle, kao što za greh jednog dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednog dođe na sve ljude opravdanje života.“ (Rimljanima 5,18)

Kroz Adama smo nasledili grešnu prirodu. No, ne možemo se žaliti da se s nama nepravedno postupilo. Tačno je da ne treba nas kriviti zbog toga što imamo grešnu prirodu; i sam Gospod priznaje tu činjenicu. Zato se pobrinuo da, kao što smo u Adamu postali učesnici u grešnoj prirodi, tako u Hristu postajemo učesnici u božanskoj prirodi.

Ali, i „više od toga“. Život u kome smo postali učesnici u Hristu mnogo jače zastupa pravednost, nego što život koji smo primili od Adama zastupa nepravednost. Bog ništa ne čini polovično. On daje „izobilje blagodati“.

Na zemlji nije bilo čoveka nad kojim ne bi vladala smrt, niti će ga biti do završetka ovoga sveta. Nema izuzetaka, jer Pismo kaže da „smrt uđe u sve ljude, jer svi sagrešiše“ (Rimljanima 5,12); vladavina smrti jednostavno je vladavina greha. Enoh je bio pravedan samo zahvaljujući veri; njegova je priroda bila jednako grešna kao bilo kog drugog čoveka. Ne zaboravite da sadašnji odlazak u grob nije kazna za greh. On je samo dokaz naše smrtnosti. Jednako umiru i dobri i zli. To nije osuda, jer neki umiru radujući se u Gospodu, pa čak i pevaju pesme pobede.

„Pravednim delom Jednoga na sve ljude dođe besplatan dar opravdanja na život“ (Rimljanima 5,18 – engleski prevod KJV). Tu nema izuzetka. Kao što je na sve došla osuda, tako na sve dolazi opravdanje. Hristos je iskusio smrt za svakog čoveka. On je dao sebe za sve. Zapravo, On je dao sebe za *svakog* čoveka. Besplatni dar namenjen je svima. Činjenica što postoji besplatan dar dokazuje da nema izuzetka. Ako bi bio namenjen samo onima koji imaju posebne kvalifikacije (zasluge – *prim. izdavača*), onda dar ne bi bio besplatan.⁷⁴

59. Zašto ne mogu svi da budu spaseni

⁷² Šekspir (*Mowbray, Richard The Second, Act 1, scene 1, 176-181*)

⁷³ Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, pp. 124, 125.

⁷⁴ Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 100, 101.

„Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao Sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom (kroz njega – Karadžić).“ (Jovan 3,16.17 – Čarnić)

U stvari, u Svetom pismu jasno stoji da je dar pravednosti i života u Hristu došao svakom čoveku na zemlji. Nema ni najmanjeg razloga zašto svako ko je ikad živio ne bi bio spasen za večni život, osim ako on to ne odbije. Mnogo je onih koji prezrivo odbijaju ovaj besplatno ponuđeni dar.

Neko može da pita: „Zašto **poslušnošću Jednoga** nisu svi **učinjeni** pravedni?“ Razlog tome je što oni to ne žele. No, ljudi nisu samo proglašeni pravednima; oni postaju pravedni **Hristovom poslušnošću**, jer On živi u onima koji mu se predaju. Njegova sposobnost da živi u nekom ljudskom biću u stvari pokazuje da je On pre hiljadu osam stotina godina (pisano krajem 19. veka – *prim. izdavača*) uzeo na sebe ljudsko telo. Ono što je Bog učinio u osobi Drvodjelje⁷⁵ iz Nazareta, voljan je i jako želi da učini za svakoga ko veruje. Besplatni dar došao je svima, ali ga svi neće prihvatiti i zbog toga se njime neće opravdati.

Pa ipak „mnogi“ će biti učinjeni pravednim Njegovom poslušnošću.

Zar srce nije puno greha? Znajte da gde obiluje greh, tamo još više obiluje blagodat (Rimljanima 5,20). Hristos, koji je pun blagodati, stoji pred vratima srca koje je samo po sebi grešno i kuca da mu se otvori. „Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja“ (1. Timotiju 1,15). Kad je Vesli pevao „Obilje blagodati ima u Tebe, blagodat koja pokriva sve moje grehe“, oslanjao se na istinitost teksta iz Rimljanima 5,20.⁷⁶

60. Biti „pod blagodaću“ znači biti poslušan Božjem zakonu

**„Jer greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću.“
(Rimljanima 6,14 – Čarnić)**

Premda je Božji presto mesto gde prebiva Njegov zakon, taj zakon koji zahteva smrt grešnika, u stvari je presto blagodati. Mi pristupamo „slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4,16). Zapazite, mi mu pristupamo da bi primili *milost*. Takođe zapazite da se poklopac kovčega svedočanstva, u kome su bile ploče zakona, nazivao presto blagodati. Kovčeg zemaljske svetinje ne samo što je predstavljao presto gde se brižljivo čuvao Božji zakon, nego je taj presto bio presto blagodati.

„Tako i blagodat da caruje pravdom (pravednošću – Čarnić) za život večni, kroz Isusa Hrista Gospoda našeg“ (Rimljanima 5,21). Hristos je na krstu dao svoj život za nas. Kad smo se s Njim razapeli, mi s Njim i živimo. U Njegovom srcu je bio zakon, tako da je Hristovo srce u stvari bilo Božji presto. Sinaj i Golgota nisu u protivrečnosti; oni su ujedinjeni. Oba predstavljaju isto jevanđelje i isti zakon. Život koji sa Golgote teče za nas, donosi nam pravednost zakona objavljenog na Sinaju.

Tako vidimo kako blagodat kroz pravednost vlada za večni život. Večni život je u Hristu, jer Njegov život je život samopostojećeg Boga, koji je „od večnih vremena“. Ali, Božji život je zakon.

⁷⁵ Stolarica – *prim. izdavača*

⁷⁶ Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 101-104.

Blagodat Božja dolazi k nama kroz Hristov život, i tako u Hristu primamo zakon koji je bio određen za život.

Zato prihvatanje neiskazanog dara Božje blagodati jednostavno znači predati se Njemu, da bi Hristos mogao da prebiva u nama, da u nama živi pravednost zakona kakav je izgovoren na Sinaju i sačuvan na Božjem prestolu. Od Hrista teče ova živa reka, tako da ćemo primanjem Njega imati u sebi taj izvor žive vode koja teče u život večni.⁷⁷

61. Dobra vest je vrlo, vrlo dobra

„Ovo je dobro i ugodno pred Bogom, našim spasiteljem, koji želi da svi ljudi budu spaseni i da dođu do poznanja istine ... čovek Isus Hristos ... koji je samoga sebe dao kao otkup za sve.“ (1.

Timotiju 2,3-6 – Čarnić)

U čemu je Adam bio slika Hrista? U ovome: da su svi koji su bili na svetu bili (uključeni) u Adamu; i da svi koji su na svetu jesu (uključeni) u Hristu. Drugim rečima, Adam je svojim grehom dosegao ceo svet; Isus Hristos, drugi Adam, u svojoj pravednosti dotiče celo čovečanstvo. U tome je Adam slika Njega, koji je trebao da dođe. Prvi Adam dotakao je sve nas; ono što je učinio obuhvatalo je i sve nas. Da je ostao veran Bogu, to bi obuhvatalo i sve nas. A kada je otpao od Boga, i to je obuhvatalo nas. Šta god je trebao da učini, obuhvatalo je nas; i ono što je učinio, učinilo je od nas da budemo ovo što jesmo.

Ali, tu je i drugi Adam. Da li On dodiruje sve koje je prvi Adam dodirnuo? Kakvog li pitanja! Odgovor glasi: oni koje je obuhvatio drugi Adam, su svi oni koji su obuhvaćeni u onome što je prvi Adam učinio.⁷⁸

„Besplatni dar je namenjen svim ljudima, a rezultat je opravdanje života.“ Hoće li svi ljudi biti opravdani? Svi bi mogli, kad bi hteli. Međutim Hristos kaže: „I nećete da dođete k meni da imate život...“ (Jovan 5,40). Svi su mrtvi u prestupima i gresima. Božja blagodat koja spasava pokazala se svim ljudima. Ona je na dohvat svim ljudima, a koji je ne primaju su u stvari oni koji je ne žele.⁷⁹

Hristova vera mora da donese Božju pravednost, jer posedovanje ove vere znači posedovanje samoga Gospoda. Ovakva vera je dodeljena svakom čoveku, jer se Hristos predao za svakog čoveka. Da li onda pitate: šta može da spreči ikog čoveka da se spasi? Odgovor glasi: Ništa, osim činjenice da svi tu veru neće sačuvati (održati). Kad bi svi sačuvali ono što im Bog daje, svi bi bili spaseni.⁸⁰

62. Kako se suočiti s iskušanjem

„Stoga neka ne caruje greh u vašem smrtnom telu - da slušate njegove požude, i ne dajte svoje udove grehu za oružje nepravednosti, nego predajte Bogu sebe, kao žive iz mrtvih.“

(Rimljanima 6,12.13 – Čarnić)

⁷⁷ Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 105-108.

⁷⁸ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 14.

⁷⁹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

⁸⁰ Waggoner, *Waggoner on Romans*, p. 69.

Ima Jedan, Isus Hristos, koji se uspešno odupro svim silama greha dok je boravio na Zemlji. On je bio Reč koja je postala telo. On je mogao da stane pred svet i bilo koga izazove ne bi li ga osudili za greh. U Njegovim ustima se ne nađe prevare. **A Njegovom poslušnošću će mnogi biti učinjeni pravednima.**

Mnogi danas pitaju: kako mogu da imam Njegov život ili Njegovu pravednost? Ako budemo jeli Hristovo telo i pili Njegovu krv, imaćemo Hristov život. Kad imamo Njegov život, onda imamo pravedan život. Njegova poslušnost deluje u nama i to nas čini pravednima. **To ne daje nikakvog prostora tvrdnji da je Hristos bio poslušan umesto nas, i da zato možemo raditi šta hoćemo, a da nam Njegova pravednost ipak bude uračunata.** Njegova poslušnost se mora ispoljavati u nama iz dana u dan. Ali, to nije naša, već Hristova poslušnost koja deluje u nama. Život kojim živimo je život Božjeg Sina. On nam omogućava da dobijemo sve blagoslove ove poslušnosti, jer smo pokazali svoju snažnu težnju za poslušnošću.

Kad pristupite Bogu u molitvi, neka vam se na usnama nađu sledeće biblijske reči: „Bićemo spaseni Njegovim životom“ (Rimljanima 5,10). „Poslušnošću jednoga će mnogi biti učinjeni pravednima (postati pravedni – Čarnić)“ (Rimljanima 5,19 – engleski prevod KJV). A kad onda dođe trenutak iskušenja, vreme kada obično padate, možete reći sotoni da nema sile kojom bi vas nagnao da popustite tom iskušenju, jer se tu i ne radi o vama, nego o Hristu koji prebiva u vama.

Da bismo se mogli odupreti grehu, moramo imati život koji se razlikuje od našeg prirodnog života. To mora biti život koga greh nikad nije dotakao, niti ga ikad može dotaći. Stalno ponavljajte sledeće prelepe reči: „Njegov život je sada moj, pa me greh ne može dotaći. To je bio bezgrešan život, i verom ja ga imam (koga primam verom – *prim. izdavača*).“

Ovo je jedini način da se odupremo; i na taj način ćemo svaki put biti uspešni.⁸¹

63. Spaseni verom i delima ili verom koja dela⁸²

„A pravda (pravednost – Čarnić) koja je od vere ovako govori: ... Blizu ti je reč u ustima tvojim i u srcu tvom, to jest reč vere koju propovedamo. Jer ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svom da Ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spasen.“ (Rimljanima 10,6-9)

Možemo li prihvatiti da je ono što nalazimo u poslednjoj rečenici doslovna istina? Hoćemo li biti u opasnosti ako to učinimo? Zar za spasenje nije potrebno nešto više od vere?

Na prvo pitanje odgovaramo: Da. Na poslednja dva odgovaramo: Ne. Tako jasna izjava ne može biti drugo nego doslovna istina; u to može biti siguran svaki grešnik koji drhti uplašen.

Uzmimo slučaj tamničara u Filipi. Nakon što su ih okrutno istukli, Pavla i Silu su predali u njegove ruke. Bez obzira na svoja izranavljena leđa i okovane noge, u ponoć su se molili i pevali hvale Bogu. Izenada je zemljotres zatresao tamnicu i sva su se vrata otvorila. Nije samo strah od rimske kazne zbog bega zatvorenika nagnao tamničara da drhti. On je u tom zemljotresu osetio upozorenje na konačni sud. Drhteći pod teretom svoje krivice, pao je pred Pavla i Silu govoreći: „Gospodo, šta mi treba činiti da se spasem?“

Zapazite njihov odgovor: „Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj“ (Dela 16,30.31). Ovo se potpuno slaže sa Pavlovim rečima koje smo citirali iz Rimljanima poslanice.

⁸¹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 9.

⁸² Verom koja radi tj. koja dela (čini dela) – reč **dela** – upotrebljena je kao glagol a ne imenica – *prim. izdavača*

Jednom prilikom su Jevreji rekli Isusu: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ To je upravo ono šta i mi želimo da znamo. Zapazite odgovor: „Ovo je delo Božije da verujete onog koga On posla.“ (Jovan 6,28.29)

O, kad bi ove reči mogle da budu napisane zlatnim slovima i sačuvane pred očima svakog hrišćanina koji je izložen borbi! Prividni paradoks je rešen. Dela su potrebna; ali je vera potpuno dovoljna, jer vera čini delo.⁸³

64. Pravo shvatanje vere onemogućava zabunu

„Da li mi ... ukidamo zakon verom? Daleko od toga; nego pre podržavamo [utvrđujemo] zakon.“ (Rimljanima 3,31– Čarnić)

Nevolja je u tome što mnogi ljudi uglavnom imaju pogrešno shvatanje o veri. Oni misle da je ona samo pristanak (intelektualno slaganje – *prim. izdavača*), i da je samo nešto pasivno, čemu se moraju dodati aktivna dela.

Ali, vera je aktivna i ne samo što je ona suštinska, nego je jedini pravi temelj. Zakon je Božja pravednost, za koju nam je zapovedeno da je tražimo (od Boga – *prim. izdavača*), ali se on ne može besprekorno održati osim verom. Jedina pravednost koja će opstati na poslednjem sudu je ona „koja je od vere Isusa Hrista, pravda koja je od Boga u veri“. (Filipljanima 3,9)

To što čovek ne priznaje Božji zakon, ne znači da je on ukinut, jer je to nemoguće. Bez obzira koliko ljudi gazili po Božjem zakonu, on ostaje isti. Jedini način na koji mogu da ukinu Božji zakon je da mu budu neposlušni. Prema tome, kad apostol kaže da verom ne ukidamo zakon, on želi reći da vera i neposlušnost ne idu zajedno. Bez obzira koliko prekršitelj zakona ispoveda veru, činjenica da je prekršitelj zakona pokazuje da nema vere. Međutim, posedovanje vere pokazuje se utvrđivanjem zakona u srcu, tako da čovek ne sagraši protiv Boga.

Neka niko veru ne proglašava nevažnom.⁸⁴

Hristos ne traži od vas da odložite sve grehe pre nego što mu možete doći i biti u potpunosti Njegovi. On vas poziva da dođete, sa svim vašim gresima; a On će ih sve ukloniti. On je sebe predao za vas, grešne kakvi jeste; kupio vas je sa gresima i svim ostalim. Dopustite mu da ima ono što je kupio. Neka ima ono šta mu pripada. Neka ima vas, *sa gresima i svim ostalim*.⁸⁵

65. Jakov i Pavle ne protivreče jedan drugome

**„Smatramo, naime, da se čovek opravdava verom bez dela zakona.“ (Rimljanima 3,28);
„Vidite li, dakle, da se delima pravda čovek, a ne samom verom?“ (Jakov 2,24)**

Zar apostol Jakov ne kaže da sama vera ne može da spasi čoveka i da je ona bez dela mrtva? Razmotrimo ove reči!

⁸³ Waggoner, *Bible Echo*, August 1, 1890.

⁸⁴ Waggoner, *Bible Echo*, August 1, 1890.

⁸⁵ Jones, *Lessons on Faith*, p. 119.

Mnogi su sanajboljom namerom izokrenuli ove reči i pretvorili ih u mrtvi legalizam. Jakov kaže da je vera bez dela mrtva i ovo se savršeno slaže sa rečima koje smo upravo citirali [od Pavla]. Naime, ako je vera bez dela mrtva, odsutnost dela pokazuje odsutnost vere, jer ono što je mrtvo ne postoji.

Ako neko ima veru, nužno je da se pojave i dela; ali, zbog vere je isključeno hvalisanje. Hvale se samo oni koji se potpuno uzdaju u mrtva dela, ili oni čije ispovedanje vere je jadno izrugivanje.

„Ako neko govori da ima veru, a nema dela... Zar takva vera može da ga spase?“ (Jakov 2,14 – Čarnić). Naravno, odgovor je: Ne može. Zašto ne može? Zato što je nema. Hoćemo li obezvređiti snagu vere samo zato što ništa ne čini za čoveka koji je lažno ispoveda? Činjenica da nema dobra dela, da nema rodova Duha, pokazuje da nema ni vere, iako je glasno ispoveda. Vera nema sile da spasi onoga koji je ne poseduje.⁸⁶

Opravdanje se, na početku i na kraju, i sve vreme, postiže samo verom. Hrišćanin se ne može opravdati delima, kao što to ne može ni grešnik.

Međutim, to ne znači da možemo kazati da dela nemaju nikakve veze s verom. Vera koja opravdava je vera koja od čoveka čini izvršioca zakona. Čovek se ne opravdava verom i delima, već samo verom *koja radi* (verom koja dela – *prim. izdavača*).⁸⁷

66. Zar je moguće da je Bog na optuženičkoj klupi i da se njemu sudi?

„A šta ako su neki od njih bili neverni? Da li će njihovo neverovanje obesnažiti Božiju vernost? Nipošto! Nego, neka Bog bude istinit, a svaki čovek lažov, kao što je zapisano: ‘Da budeš u pravu kad govoriš i da pobediš kad sudiš’.“ (Rimljanima 3,3.4)

Sotona optužuje Boga za nepravdu i ravnodušnost, pa čak i za okrutnost. Mnogi ponavljaju ovu optužbu. Ali, konačni sud objaviće Božju pravednost. Na njemu se prosuđuje ne samo ljudski, nego i Božji karakter. Na sudu će svi videti svako delo, i Boga i čoveka, učinjeno od stvaranja naovamo, kao i sve njihove posledice. I kad se sve bude viđeno u tom savršenom svetlu, Bog će biti oslobođen optužbe da je bilo šta loše učinio, čak i od strane svojih neprijatelja.⁸⁸

Pred vasionom se sudi samome Bogu, a sotona i zli ljudi su ga uvek optuživali da je nepravedan i samovoljan. No, na konačnom sudu celi svemir će reći: „Pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih.“ (Otkrivenje 15,3)⁸⁹

Sam sotona u planu spasenja ne može da nađe grešku koja bi ukazala da Višnji nije pravedan. On je uspeo da prevvari i nadvlada čoveka, dok je ovaj stajao u slavi i obličju Božjem, sa svim božanskim blagoslovima, silom i dobrotom na svojoj strani. Ali kada je ovaj drugi Adam došao u ljudskom telu, u stanju do kojega je sotona grehom doveo ceo ljudski rod, i kad u toj slabosti [Hristos] ulazi u sukob, sotona ne može da kaže: „Nepošten si. Ti si u prednosti. Došao si ovamo moćno opremljen i zaštićen, tako da to nije poštena borba.“ Hristos je stajao u slabosti tela do koje je sotona doveo čoveka. I u toj slabosti naš Brat je pobedio. Pobedio je! Hvala Bogu!

⁸⁶ Waggoner, *Bible Echo*, August 1, 1890.

⁸⁷ Waggoner, *Waggoner on Romans*, p. 76.

⁸⁸ Waggoner, *Waggoner on Romans*, p. 62.

⁸⁹ Waggoner, *General Conference Bulletin*, 1891, № 2.

Kad Isus bude krunisan pred celim svemirom, saviće se svako koleno od Lucifera do poslednjeg čoveka koji ga je odbacio; pokloniće se i priznati da je Isus Hristos Gospod, i to će učiniti na slavu Boga Oca.⁹⁰

67. Zapanjujuće je da nam Bog veruje

„Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca svog.“ (Jovan 15,15)

Gospod kaže da ništa ne namerava da zataji od nas. To pokazuje da On u nas ima veliko poverenje!

Ali, prirodno je da mislimo kako nas On samo trpi ako verujemo u Isusa. Prisiljavajući sebe da to čini, Otac može da nas još neko vreme podnosi, i to ako mi nekako uspevamo da budemo dobri, ne bi li nas On mogao voleti i imati poverenja u nas. A đavo nam upravo to govori.

Ali, Gospod ne želi da sumnjamo u svoje stanje pred Njim. On kaže: „Kad verujete u mene, primljeni ste u meni. Nemam nameru da vas podnosim samo zato da bih pokušao da se složim s vama. Predlažem da se pouzdate u mene kao prijatelja, da vas uzmem u svoje veće (odbor) i predam vam deo u svim pitanjima koja se tiču nasledstva.“

Čuo sam da ljudi govore kako su zahvalni na poverenju koje su imali u Gospoda. Nemam ništa protiv toga, ali ne smatram to nekim posebno velikim dostignućem, niti dostojnim bilo kakve velike pohvale tu potrebu da imam poverenje u Gospoda, s obzirom na to ko sam ja, a ko je On.

Ali, začuđuje da On ima poverenja u mene. To je stvarno čudo. Kao što znate, vrhunac poverenja i prijateljstva je kad se ljudskom biću otkriju porodične tajne. A upravo je to način na koji Gospod postupa sa onim koji veruje u Isusa.

Bog nas ne prima sa podozrenjem, niti nas samo trpi. On kaže: „Hodite k meni!“ Vi ste prihvaćeni u Ljubljenome. Uđite u kuću, sednite za sto i jedite. Od sada ste član porodice.⁹¹

68. Čak i mrtav Hristos je bio jači

„I Živi. Bio sam mrtav, a sad sam, evo, doveka živ i imam ključeve Smrti i Podzemlja (pakla – Karadžić; ada – Čarnić).“ (Otkrivenje 1,18 – SSP)

Sotona je prevarom postao vladar ovog sveta. Pošto je preuzeo Adama pod svoju kontrolu, postao je vladar ove zemlje, ovog sveta, glava svakom poglavarstvu i vlasti u njemu.

A onda je na ovaj svet došao Jedan jači od njega. Došao je drugi Adam, ne u stanju kakav je bio prvi Adam, već u stanju do kojeg je prvi Adam doveo svoje potomke, koji su postali izopačena rasa. Drugi Adam je došao i osporio vladavinu ovome, koji ju je prevarom prisvojio.

Onaj koji je došao na ovu pobunjenu planetu, pokazao se jačim od onoga koji ju je smatrao svojom i porazio ga na svakom koraku. Onda je Isus, da bi pokazao celom univerzumu koliko je nadmoćniji od ovog drugog, ne samo porazio sotonu dok je bio živ, nego je dopustio i da umre od

⁹⁰ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 447, 450.

⁹¹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 397, 398.

ruke onoga koji je imao vlast i koji ga je zarobio u svoju tvrđavu (smrti). Čak i tada je On skršio sotoninu moć. Borio se i pobedio.

Tako je Hristos pokazao ne samo da je jači od sotone dok je bio živ, nego da je jači čak i u smrti. I zato je izašao iz groba i pred celim svemirom uzviknuo: „Evo sam živ va vek veka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti“. (Otkrivenje 1,18)

Prema tome, pošto je mrtav Hristos jači od sve đavolje sile, šta sve onda može da učini živi Hristos koji danas sedi s desne strane Bogu? Ima li ikakvog razloga da budemo obeshrabreni? Ima li mesta strahu, čak i u prisutnosti svih poglavarstava, vlasti i sila koje đavo može da sakupi na zemlji? Isusova moć angažovana je u našu korist – Njegova živa sila. Dovoljna bi bila sila i Njega mrtvog, zar ne? Ali, On nije stao na tome.⁹²

69. Hristos ima ključeve od naše tamnice

„Jer ja živim, i vi ćete živeti...“ (Jovan 14,19)

Isus je došao u samu tvrđavu sile koja je nezakonito držala ovaj svet pod svojom vlašću. On je došao noseći ključeve, koje još uvek drži.

Ako ova nezakonita vlast ikad uspe da strpa nekoga od nas u istu tamnicu, nije strašno; ona nas ne može zadržati u njoj, jer naš Prijatelj ima ključeve. On je razoružao poglavarstva i vlasti. I kada je On izašao iz tamnice, poveo je mnoštvo zarobljenika izbavivši ih od ove vlasti smrti. Izveo ih je javno trijumfujući. Ovde se misli na trijumfalnu povorku kojom se slavio rimski general koji je otišao u neprijateljsku zemlju, uzeo plen i zarobljenike i doveo ih u svoj grad. Ako je iko od rimskih građana bio zarobljen u toj zemlji, on ih je oslobodio i doveo nazad kući. Kad je pobeda bila potpuna, senat mu je omogućio da je proslavi; a čitav narod bi obeležio tu svečanost.

Isus Hristos, naš veliki Pobednik, došao je na ovu neprijateljsku Zemlju. Mi smo bili zarobljenici nezakonite vladavine. Naš General se borio za nas i prodro u sred neprijateljskog utvrđenja. On izvodi zarobljenike i vodi ih u trijumfalnoj povorci u svoj slavni grad.

Isus je umro kao zločinac, zlostavljan, udaran, izložen nasilju, prezren, pljuvan, krunisan trnovom krunom *pod kojom je i umro* u nastojanju da uspostavi vladavinu pravde protiv neprijateljske sile. Ova vladavina pravde od tada pokreće svet; a ona to čini u naše vreme kao nikada pre.⁹³

70. Muka i nevolja dolazi na narode

„I biće ... na zemlji muka i nevolja narodima u užasu od huke morske i valova. Umiraće ljudi od straha i od očekivanja onoga što nailazi na svet; jer će se sile nebeske pokrenuti.“ (Luka 21,25.26 – Sinod SPC)

Gospod Isus je u sukobu sa sotonom izašao na otvoreno bojno polje u ljudskom telu, koje je potpuno degradirano. Ljudska priroda nikad neće biti slabija, nikad neće dostići niži nivo, od one

⁹² Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 436, 437.

⁹³ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 437.

kakva je bila kad je Isus Hristos došao na ovaj svet. Jedino u čemu će čovek biti gori jeste što će isto bezakonje da vlada i u tobožnjem hrišćanstvu.

A čini ga gorim to što je odbacio spasenje tako što je preuzeo Božja sredstva za spasenje i pretvorio ih u plašt kojim pokriva svoje bezakonje. U njemu samome, u telu (po telu), njegova praktična zloćudnost nije ništa veća, samo što je sada i licemer uz to što je zao.

Svet u posljednje dane neće biti ništa gori nego što je bio u vreme kad se Hristos rodio. Jedino u čemu će biti gori jeste što će imati obličje pobožnosti, ali će se odreći njene sile, pa će se služiti ispovedanjem hrišćanstva kao pokrivalom za svoju bezbožnost. Tako on izopačuje jedina Božja sredstva za spasenje i time upropaštava sebe uprkos svake pomoći.⁹⁴

Ako želite da imate sliku sveta u poslednje dane, pročitajte poslednje stihove u prvoj glavi poslanice Rimljanima. Onaj koji veruje u hiljadu godina mira i pravednosti pre Gospodnjeg dolaska, biće svakako zaprepasten, ali ne bi trebalo da bude. Seme koje donosi ovakav rod već je posejano. „Čovek greha, sin pogibli, koji se protivi i diže na sve što se naziva Bogom ili svetinjom“ (2. Solunjanima 2,3.4) najveća je sila hrišćanskog sveta i njegova moć svakodnevno raste, zahvaljujući slepom prihvatanju njegovih načela od strane takozvanih protestanata. Njega sledi većina protestanata, prihvatajući simbol opravdanja delima umesto opravdanja kroz veru.⁹⁵

71. Naš tužilac je poražen

„I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.“ (1. Mojsijeva 3,15)

Otkad je sotona stekao kontrolu nad ovim svetom i otkad je Bog rekao: „Mećem neprijateljstvo između tebe i žene“, Bog je pozivao svoj narod da napusti sotonine redove i pređe u Njegovo carstvo. I mnogi iz svih vremena su dolazili.

Ali, sotona je optuživao Boga da to nije pošteno, tvrdeći: „Oni su moj zakoniti plen, a ti ih odvodiš k sebi! Šta si učinio da na to imaš pravo, kada sam ih ja zadobio?“ Tako je uvek, i dan i noć optuživao pred Bogom one koje je Bog iz sveta pozvao k sebi. Sotona je govorio: „Oni su moje vlasništvo, moji podanici; oni su opterećeni grehom i zli do srži. A ti ih pozivaš i opravdavaš i nameravaš da ih držiš pred svemirom kao da su sve vreme bili dobri. To nije pošteno. Oni su grešnici; oni su zli; oni su isti kao i svi mi ostali ovde.“

Ovaj opadač dolazi kao državni tužilac pred sud. On će ih sve tužiti, sve svoje podanike, kao što su to činili robovlasnici u skladu sa američkim zakonom o odbeglim robovima, kada su zahtevali da se ovi ponovno vrate i budu njihova svojina.

I imao je mogućnost da iznese ovaj, naizgled ispravan argument, jer još nije došlo do sukoba. Nije vođena bitka i pobeda nije bila izvojevana tako potpuno da bi se poništio njegov argument kao državnog tužioca.

Ali, Isus je došao na ovaj svet da pokaže da ima pravo da sve to učini i da je to pošteno. Oslabljen telom sukobio se sa sotonom ne bili povratio svoju vlast nad izgubljenom teritorijom. Obećanje i pobeda su morali da budu izvojevani u otvorenom sukobu u ljudskom telu.⁹⁶

⁹⁴ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 446, 447.

⁹⁵ Waggoner, *Waggoner on Romans*, p. 35, 36.

⁹⁶ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 447, 448.

72. Kako je naš božanski Branilac pobedio

„Dečice moja! Ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagraši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika, i On očičava grehe naše (A on je žrtva pomirenja za grehe naše – Sinod SPC), i ne samo naše nego i svega sveta.“

(1. Jovanova 2,1.2)

Da li se Hristos, kad je došao u telu, trebao izložiti isto tolikom iskušenju i da li je ono bilo stvarno kao da nikad nije postojalo obećanje o otkupljenju? Svakako. Ako nije, onda je On bio sačuvan od iskušenja i sukob nije bio stvaran, već se odigrao samo u mašti.

On je došao na svet da pokaže nepravednost argumenta kojeg je sotona kao tužilac izneo na Božjem sudu. Sve je to bilo potpuno zakonito. On je pobedio, te je stekao pravo da opet bude Glava ovog carstva, i svih onih koje će iz njega otkupiti.

Prema grčkom tekstu, to što je tužilac naše braće „zbačen“, sadrži misao o tužiocu koji dolazi na sud, ali kome je slučaj propao, jer više nema nikakvih argumenata (Otkrivenju 12,10). Mi sada na sudu imamo Branitelja (Zastupnika), Isusa Hrista.

Gospod Isus na nebu nikad više neće (u svemu) biti ono što je bio pre. On, koji je bio u obličju Boga, uzeo je na sebe obličje čoveka. Zato će pred Očevim prestolom za svu večnost nositi naše ljudsko obličje. On kaže: „Slavu koju si mi dao ja dadoh njima“ (Jovan 17,22). Time što se Hristos ponizio (umanjio), mi smo uzdignuti. Time što se Njegovo božanstvo unizilo, čovečanstvo se uzvisilo. Time što je On za svu večnost spušten tu *gde smo mi*, mi smo za svu večnost uzdignuti tamo gde je On. On je bio lišen sve svoje slave i stavljen u naš položaj, nas koji uopšte nemamo nikakvu slavu, te je za neko vreme odložio ovu slavu i postao kao mi, da bi (za večnost) uzeo naše obličje, tako da ono bude uzvišeno do slave koju je On imao pre stvaranja sveta.

U kom obličju je On vodio borbu sa sotonom? U našem ljudskom obličju, u mojoj prirodi, u vašoj prirodi.⁹⁷

73. Hristos je uzeo našu palu, grešnu prirodu

„Zato je morao u svemu biti kao njegova braća, da bude milostiv i veran prvosveštenik pred Bogom, da očisti grehe narodne.“ (Jevrejima 2,17 – D. Stefanović)

Telesna želja, želja očiju i ponos života – ove sklonosti koje nas prosto privlače grehu nalaze se u telu (telesnom, grešnom umu – prim. izdavača). U tome je iskušenje. Ali, iskušenje nije greh. Nije greh sve dok se ta čežnja ne gaji.

Ali, čim se čežnja neguje, čim se usaglasimo s njom i čim je prihvatimo i zadržimo u mislima, onda je to greh. I bilo da je ta želja sprovedena u delo ili ne, greh je počinjen. Time što smo je prihvatili, već smo počinili delo u svojim mislima. Sve što posle toga može da dođe jednostavno je čulno zadovoljenje tela.

⁹⁷ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 449.

Zbog toga jedino mesto gde Gospod može da nam pruži pomoć i izbavljenje jeste u samom korenu, tamo gde se nalaze naše misli, gde se greh začinje i gde počinje. Prema tome, kad je On bio iskušavan, kad su ga pljuvali, kad su ga šamarali i udarali po glavi, i za sve vreme Njegove javne službe dok su sveštenici činili sve da bi ga razdražili i izazvali, Njegova ruka nikad se nije podigla da uzvрати udarac. Nikad nije morao da zaustavi takvu pobudu, jer nije ni dozvolio da se pojave takvi podsticaji tj. impulsi. Pa ipak je imao našu ljudsku prirodu u kojoj su takvi podsticaji bili potpuno prirodni.

Zašto se ovo, što se ispoljava u našoj ljudskoj prirodi, nije ispoljavalo i u Njemu?

Zato što se predao Očevoj volji. Božja sila je preko Svetog Duha delovala je protiv tela i vodila borbu na području misli. Uprkos svih tih uvreda i bolnih iskušenja, naša ljudska priroda u Njemu bila je potpuno mirna, kao onda kad je Sveti Duh u obličju goluba sišao na Njega na obali Jordana. Zato „imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima“.⁹⁸

74. Radosna vest: i mi možemo imati pobedu

„Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio.“

„Zato on i može sasvim da spase one koji njegovim posredstvom prilaze Bogu, jer uvek živi da za njih posreduje.“ (Jevrejima 4,15; 7,25)

Nije dovoljno za hrišćanina da kad se uznemiri i izgovori neke zajedljive reči ili u gnevu digne ruku, da onda kaže: „O, ja sam hrišćanin. Ne smem da kažem ovo, ili da učinim ono.“ Trebalo bi da budemo toliko podložni Božjoj sili i uticaju Božjeg Duha, da naše misli budu pod potpunom kontrolom, tako da pobeda već bude izvojevana, a da nismo dozvolili ni podsticaju da se pojavi.

U tom slučaju bićemo hrišćani svuda i neprestano, u svim okolnostima i uprkos svim uticajima.

Ono što se desilo Hristu, što je On podneo, upravo je ono što ljudska priroda najteže podnosi. I pre nego što prođemo kroz ono na šta smo pozvani, moraćemo da se suočimo upravo sa onim što je našoj ljudskoj prirodi najteže da podnose. I ako već nismo izvojevali pobedu, ne možemo biti sigurni da ćemo pokazati hrišćanski duh kad to bude najpotrebnije.

A upravo u Isusu imamo silu koja će prouzrokovati da Mu se potčinimo i da „zarobljavamo svaku misao na poslušnost Hristu“. (2. Korinćanima 10,6)

Božji zakon zapisan je u srcu. U najskrivenijim odajama, u tajnoj prostoriji srca, u samom korenu, u izvoru misli, Hristos postavlja svoj presto. Prema tome, u samom utvrđenju duše, jedinom mestu u koje greh može da uđe, Bog postavlja svoj presto. On tu stavlja svoj zakon. A rezultat toga je mir, i to trajni mir.⁹⁹

75. Veliki Majstor se ne obeshrabruje

„Tada siđoh u kuću lončarevu, i gle, on rađaše posao na svom kolu. I pokvari se u ruci lončaru sud koji građaše od kala, pa načini iznova od njega drugi sud, kako beše volja lončaru da načini.“ (Jeremija 18,3.4)

⁹⁸ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 348.

⁹⁹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 348.

Nema majstora koji posmatra svoje delo, dok još nije dovršeno, da bi mu tražio grešku. Na njemu može i da bude grešaka, ali delo još nije dovršeno.

I dok još radi na njemu da bi uklonio sve greške, on ga uvek vidi onakvim kakvo bi trebalo da izgleda kada bude završeno, a u skladu s njegovim originalnim planom.

Bilo bi to loše kad bi Veliki Majstor gledao na nas i rekao: „Ovo ništa ne valja“. Ne, On to ne radi. On nas gleda onakve kakvi smo u Njegovoj večnoj zamisli u Hristu i nastavlja sa svojim čudesnim delom.

Vi i ja bismo mogli da pogledamo to delo i da kažemo: „Ne vidim da Gospod ikada može od mene da napravi hrišćanina i da me osposobi za nebo ili bilo šta dobro.“ Kad bi On gledao na nas kao što *mi gledamo na sebe*, i kad bi bio slab radnik kao mi, nikad ne bismo bili ni od kakve vrednosti. Ne; On nas vidi onakve kakvi ćemo biti kad bude ostvario svoju nameru. Premda sada možemo da izgledamo neotesani, oštećeni i uplašeni, kakvi ovde sami po sebi i jesmo sada, On nas vidi kakvi ćemo biti *tamo* u Hristu.

Budemo li imali poverenja u Njega, dopustićemo mu da nastavi rad. Zar nam nije dokazao na (Hristovom) Primeru svoju stručnost? Bog je u Hristu pred nas stavio svoju savršenu stručnu obradu grešnog tela. Zato sada nama kaže: „Pogledaj to! Ovo sam u stanju da uradim sa grešnim telom. Pouzdaj se sada u mene i pusti me da radim. Ja ću nastaviti delo.“ A to uopšte nije naš delo.¹⁰⁰

76. Odvratite pogled od sebe samih

„Jer ste blagodaću spaseni kroz veru ... Jer smo Njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za dela dobra.“ (Efescima 2,8.10)

Možete da izađete iz ovog molitvenog doma i pogledate ovaj prozor [govori o prozoru iza propovedaonice]; izgledaće vam kao neugledno topljeno staklo. Ali, ako uđete unutra i pogledate prema tom prozoru, videćete prekrasno umetničko delo, sa čitljivim slovima: „I opravdaće se za badava blagodaću Njegovom, otkupom Isusa Hrista (na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu – Čarnić)“ (Rimljanima 3,24), kao i ispisanim svim Božjim zapovestima.

Vi i ja možemo da sebe spolja gledamo, i sve izgleda mračno, ružno, kao da je neka neugledna masa. No, Bog nas gleda iznutra, kako izgledamo u Isusu. Kad kroz svetlo, koje nam je Bog dao, pogledamo iznutra kakvi smo u Isusu Hristu, videćemo Duhom Božjim jasno ispisan tekst: „Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ (Rimljanima 5,1). A videćemo i ceo Božji zakon zapisan u srcu i koji sija u životu, kao i reči: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12)

Na one koji prihvataju Hrista, se ne gleda kao na one koji su u Adamu, nego kao na one koji su u Isusu Hristu, kao na sinove i kćeri Božje. Zar vam nije drago zbog toga? Usvojimo to. Bog je u Hristu ostvario svoj plan u vezi s nama. Dopustimo da u nama deluje Božja sila, da nas vaskrsne iz mrtvih i postavi u Hristu zdesna Bogu na nebesima.

¹⁰⁰ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 367, 368.

U Njemu „smo i mi postali naslednici, pošto smo unapred određeni odlukom onoga koji sve čini shodno savetovanju svoje volje, da budemo na hvalu njegove slave“. (Efescima 1,11.12 – Čarnić)¹⁰¹

77. Praktična stvarnost odluke - „Ne ja već Hristos“

„Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima; On, koji je u obličju Božjem, nije smatrao kao nešto prigrabljeno to što je jednak Bogu, nego je lišio samoga sebe (ispraznio sebe – engleski prevod).“ (Filipljanima 2,5-7 – Čarnić)

Isus je u potpunosti ispraznio sebe, i to se toliko ispoljavalo u Njemu, da se od Njega nije širio nijedan drugi uticaj osim Očevog. A niko nije mogao da dođe k Njemu, ako ga k Njemu nije privukao Otac.

To pokazuje da je On sam bio u pozadini, i da je potpuno ispraznio sebe. To je učinjeno tako temeljno, da niko nije mogao da oseti nikakav Njegov uticaj i da bude privučen k Njemu, nego je to bio isključivo uticaj samog Oca.

To pokazuje šta znači proslaviti Boga. To znači toliko se lišiti samoga sebe (isprazniti sebe) da se od osobe ne širi nikakav uticaj osim Božjeg; tako da će svaka reč i sve drugo govoriti samo o Ocu.

Dok je bio na zemlji, Isus je bio u našem ljudskom, grešnom telu. A kad je ispraznio sebe, držeći se u pozadini, Otac je tako prebivao u Njemu i kroz Njega se tako jasno ispoljio, da su sva telesna dela bila ugušena. Umesto svega što je ljudsko, ispoljavala se Božja slava, Božji karakter.

Bog se „javi u telu“ (1. Timotiju 3,16), u grešnome telu; Bog se nije javio u bezgrešnom, već u grešnom telu. On će danas tako prebivati u našem grešnom telu, da iako je ono grešno, njegova grešnost uopšte neće uticati na druge. Uprkos sve grešnosti takvog tela, Njegova pravednost, Njegov karakter, će se ispoljavati gde god takva osoba pođe.

To je od početka bila Božja namera, koju je nameravao da ostvari u Hristu Isusu našem Gospodu.¹⁰²

78. Šta je tajni uzrok otpada?

„Ako li se mi koji tražimo da se opravdamo Hristom, nađosmo i sami grešnici, dakle je Hristos grehu sluga? Bože sačuvaj! Jer ako opet zidam ono što razvalih, pokazujem se da sam prestupnik.“ (Galatima 2,17.18)

Isus je Svetac i Pravednik (Dela 3,14). „Greha u Njemu nema“ (1. Jovanova 3,5). Ne samo što „greha nije učinio“ (1. Petrova 2,22), nego „nije znao greha“ (2. Korinćanima 5,21). Zato je nemoguće da od Njega potekne ikakav greh. On ne dodeljuje greh. U reci života, koja iz Hristovog srca teče kroz Njegovu probodenu slabinu, nema ni traga nečistote. On nije sluga grehu, odnosno On nikome ne daje greh.

¹⁰¹ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 368.

¹⁰² Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, p. 368.

Ako se u bilo kome, ko je tražio i našao pravednost kroz Hrista, kasnije nađe greh, to je zato što je taj čovek sprečio vodu da teče, dopuštajući da ona postane ustajala. Tu se radi o reči kojoj nije dat slobodan protok. A gde nema aktivnosti, tamo je smrt. Čovek za to ne može nikoga da okrivljuje osim samoga sebe.

Ako hrišćanin, zahvaljujući Hristu, ruši i uništava svoje grehe, a kasnije te grehe ponovo zida, on opet postaje prekršitelj zakona, kome je potrebno spasenje.

Ono što je razoreno je telo greha, a to se događa samo ličnom prisutnošću Hristovog života. I to se odnosi na svakoga, jer je Hristos sopstvenim telom ukinuo „neprijateljstvo“ i grešnikov telesni um. Naši gresi, naše slabosti položeni su na Njega. Za svaku dušu izvojevana je pobjeda i neprijatelj je razoružan. Mi samo treba da prihvatimo pobjedu koju je Hristos izvojevao. Naša vera to čini stvarnim za nas. Gubljenje vere nas stavlja izvan ove stvarnosti i staro grešno telo se opet pojavljuje. Ono što je razoreno verom, ponovno se zida neverstvom.

To je sadašnja lična stvar svakog pojedinca.¹⁰³

79. Bog ne može ni o kome lažno da svedoči

**„Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.“
(Rimljanima 5,1 – SSP)**

Šta to znači? Šta znači biti opravdan?

Mnogi misle da je to negde na pola puta do savršene Božje naklonosti, zamena za stvarnu pravednost. Takvi ljudi misle da ako neko bude verovao šta Biblija kaže, biće ubrojan u pravednike iako to nije. To je velika zabluda.

Opravdanje je povezano sa zakonom. Ovaj izraz znači *učiniti pravednim*. Biti opravdan znači biti pravedan. Opravdati nekoga, učiniti ga pravednim, znači učiniti ga izvršiocem zakona.

Biti opravdan verom jednostavno znači da čovek verom postaje vršilac zakona. Ne samo što su svi sagrešili, nego „je stremljenje tela neprijateljstvo prema Bogu; jer se ne pokorava Božjem zakonu, niti može“ (Rimljanima 8,7 – Čarnić). Pošto je čovek sagrešio, nemoguće je bilo kakvom količinom kasnije poslušnosti okajati taj greh. Činjenica da neko danas ne krađe, ne umanjuje činjenicu da je juče nešto ukrao, niti umanjuje njegovu krivicu. Zakon će da osudi čoveka za krađu koju je počinio prošle godine, iako se možda otada ustezao da ne krađe.

Osim toga, nemoguće je da neko po prirodi bude podložan Božjem zakonu. On ne može da čini ono što zakon zahteva, „jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom“ (Rimljanima 7,18). Greška nije u zakonu već u čoveku.

Ali, ono što zakon ne može, čini Božja blagodat. Ona opravdava čoveka. Kakve ljude ona opravdava? Grešnike, naravno, jer oni su jedini kojima je potrebno opravdanje. Zato čitamo: „A onome koji ne radi, a veruje Onog koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu“ (Rimljanima 4,5). To ne znači da Bog prelazi preko nečijih grešaka da bi ga mogao smatrati pravednim kad je u suštini zao, već znači da tog čoveka pretvara u izvršioca zakona. U trenutku kad Bog bezbožnog čoveka proglašava pravednim, istog trenutka čovek je izvršilac zakona.¹⁰⁴

¹⁰³ Waggoner, *The Glad Tidings*, pp. 42, 43.

¹⁰⁴ Waggoner, *Signs of the Times*, May 1, 1893.

80. Kako se neko opravdava, ili postaje pravedan?

„Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju, i opravdaće se za badava blagodaću Njegovom, otkupom Isusa Hrista.“ (Rimljanima 3,23.24)

Setimo se da opravdati znači učiniti da čovek bude izvršilac zakona. Zatim čitajmo ponovo tekst: „Tako otkupom Isusa Hrista postaje izvršilac zakona.“ Otkupljenje u Hristu je Hristova vrednost ili moć otkupa. On daje sebe za grešnika. Onome koji je grešio i veruje, daje svoju pravednost.

To ne znači da je Hristova pravednost, koju je imao pre 1900 godina, jednostavno stavljena na grešnikov račun. To znači da mu je data Njegova sadašnja, delotvorna pravednost. Tako se neko ko je bio grešnik preobražava u novu osobu, osobu koja ima Božju pravednost.

Stoga ćemo videti da ne može biti uzvišenijeg stanja od opravdanosti [kroz veru]. Opravdanje čini za čoveka sve ono što Bog može da učini za njega, osim što ga ne čini besmrtnim, jer će se to dogoditi tek prilikom vaskrsenja.

Međutim to ne znači da nakon opravdanja više nema opasnosti od pada u greh. Ne. „Pravednik će živeti od vere“ (Rimljanima 1,17 – Čarnić). Da bismo ostali tvorci zakona, moramo stalno primenjivati (vežbati) veru i pokornost Bogu.

Ovo nam omogućuje da jasno vidimo snagu sledećih reči: „Da li mi, dakle, verom ukidamo Zakon? Nipošto! Nego, verom podržavam Zakon“ (Rimljanima 3,31 – SSP). Umesto da kršimo zakon čineći da on nema uticaja u našem životu, mi ga verom utvrđujemo u svojim srcima. Ovo je moguće zato što vera donosi Hrista u srce, a Božji zakon je u Hristovom srcu. Onaj koji pokazuje poslušnost je Gospod Isus Hristos i Njegova poslušnost se ostvaruje u srcu svakoga koji veruje.

Njemu neka bude slava u vek vekova!¹⁰⁵

81. Jedini način kako možemo izdržati da gledamo u sunce

**„Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tom istom licu iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjega.“
(2. Korinćanima 3,18 – Bakotić)**

Na nebu sija sunce. Vi i ja bismo rado gledali u njega, ali samo pogled tako nam zaslepljuje oči da je našem vidu potrebno nekoliko trenutaka da se oporavi.

Međutim, ako uzmete prizmu – trostrani komad stakla – i držite je tako da sunčani zraci prolaze kroz nju, šta ćete da vidite kao odraz na zidu? Dugu. Da li postoji lepše prelamanje boja?

Ali, ova duga nije ništa drugo do sunce sa svojom tako raspoređenom svetlošću da je možemo gledati i videti njenu lepotu. Prizma nam omogućuje da možemo posmatrati sunce dok sija. Ako nezaštićenim očima gledamo u sunce, ne možemo ga videti.

A Bog je nesumnjivo mnogo sjajniji od sunca. Šta bi Njegova uzvišena slava učinila našim smrtnim, grešnim očima? Upropastila bi ih. Ali, On želi da vidimo Njegovu slavu. Zato se Isus

¹⁰⁵ Waggoner, *Signs of the Times*, May 1, 1893.

postavlja između Oca i nas, a Otac čini da se sva Njegova slava ispolji u Isusu, da odsjajuje sa Njegovog lica. Na taj način smo u stanju da vidimo Boga onakvog kakav jeste.

Ako svojim očima budete posmatrali Hrista kao blagoslovenu prizmu, koja propušta blještave zrake Božje slave, moći ćete svakog dana u godini doživjeti otkrivenje Božje slave. Svojim predanjem Bogu omogućujete da se ovi prelamani zraci mogu u vama odražavati. I onda ćete ne samo vi, već i drugi stalno videti Božju slavu.

Hoćete li dopustiti da budete na raspolaganju, otvoreni za prelamane zrake Božje slave koji sjaje kroz blagoslovenu prizmu?¹⁰⁶

„Kad im je Isus opet govorio, reče: "Ja sam svetlost sveta.“ „Vi ste svetlost sveta. Ne može se sakriti grad koji leži na gori... Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima.“ (Jovan 8,12; Matej 5,14.16)

82. Čudotvorna sila oprostjenja

„Jer šta je lakše, reći: opraštaju ti se tvoji gresi, ili reći: ustani i hodaj? Ali da znate da Sin čovečiji ima vlast na zemlji da oprašta grehe reče tada uzetome: ustani, podigni svoju postelju i idi kući svojoj.“ (Matej 9,4.5 – Čarnić)

Najčešće čujemo sledeće reči: „Verujem da Bog oprašta greh, ali je teško verovati da me može sačuvati od greha.“ Ljudi koji to govore tek treba da nauče šta znači da Bog oprašta greh.

Isus je iscelio ovog uzetog čoveka da bi ilustrova opraštanje greha. Sila koja je iscelila ovog čoveka je sila koja oprašta grehe.

Isusove reči izazvale su u njemu promenu. Obično se misli da kad Bog oprašta grehe da se u Njemu dešava promena, i to tako što Bog jednostavno prestaje da ima išta protiv onoga koji je sgrešio. Ali, time se nagoveštava da Bog ima nešto protiv tog čoveka, a to nije slučaj. Bog ne oprašta grešniku zato što u svom srcu ima nešto protiv njega, nego zato što je grešnik u svom srcu imao nešto protiv Boga. Bog je pravedan, dok je čovek nepravedan. Bog oprašta čoveku zato da bi i ovaj bio pravedan.

Sila koja je podigla ovog čoveka, učinila je da prohoda. Ova sila je ostala u njemu i on je mogao i da nastavi da hoda, naravno pod uslovom da je sačuvao svoju veru. „Dugo čekah Gospoda, i saže se k meni, ... i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje“ (Psalam 40,1.2). Samo Božja sila opraštanja čuva čoveka od greha. Ako čovek nakon oprostjenja nastavi da greši, to čini zato što nije shvatio blagoslov koji je dobio u oproštenju greha.

Početak hrišćanskog života je primanje Božjeg života verom. No, kako dalje? Isto tako kao što je počeo – jednostavno da se čvrsto drži Života koji mu je na početku oprostio greh. A Bog oprašta greh tako što ga uklanja. On uspostavlja mir između buntovnog grešnika i sebe, tako što uklanja njegovu buntovnost.¹⁰⁷

83. Tajna nadvladivanja (pobede)

¹⁰⁶ Jones, *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 379, 380.

¹⁰⁷ Waggoner, *Signs of the Times*, April 10, 1893.

„Kao što ste svoje udove davali da služe nečistoti i sve većem bezakonju, tako sada dajte svoje udove da služe pravednosti, što vodi posvećenju.“ (Rimljanima 6,19 – SSP)

Tajna nadvlađivanja ili pobjede je (1) u potpunoj predaji Bogu, sa iskrenom željom da vršimo Njegovu volju; (2) u svesti da nas On prima kao svoje slugu; (3) u očuvanju pokoravanja Njemu i predaji sebe u Njegove ruke.

Često se pobjeda može izvojevati samo upornim ponavljanjem: „O Gospode! Ja sam sluga Tvoj, ja sam sluga Tvoj, sin sluškinje Tvoje; raskovao si s mene okove moje“ (Psalam 116,16). Ovim rečima jednostavno naglašavamo: „O Gospode, predao sam se Tebi. Neka bude Tvoja volja, a ne ono na šta me telo navodi.“

Ali, kad shvatimo silu ovog biblijskog teksta koji kaže da smo slugu Božje, odmah će se javiti pomisao: „Dobro, ako sam već oruđe u Božjim rukama, onda me On ne može koristiti tako da ja činim zlo, niti mi može dopustiti da učinim zlo dokle god sam u Njegovim rukama. Da bi me sačuvao od zla On mora da me drži, jer ja sebe samog ne mogu sačuvati. A On želi da me sačuva od zla, jer je pokazao svoju silu i želju da to ostvari time što je predao sebe za mene. I zato ću ja biti sačuvan od ovog zla.“

Sve ove misli mogu trenutno da zaokupe um. A onda mora doći radost što smo sačuvani od strahote zla. Naravno, ova radost dolazi do izražaja u zahvaljivanju Bogu. I dok mu zahvaljujemo, neprijatelj se povlači sa svojim iskušenjem, a Božji mir ispunjava srce. Tada otkrivamo da radost u verovanju daleko nadilazi radost koja dolazi od popuštanja grehu.¹⁰⁸

„Oče naš koji si na nebesima, neka se sveti ime Tvoje; ... I ne uvedi nas u iskušenje, nego nas izbavi od zla.“ (Matej 6,9.13 – Čarnić)

84. Kako će to Božji zakon biti završno pitanje

**„A vera je tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo, osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.“
(Jevrejima 11,1 – Čarnić)**

„Da li mi, prema tome, ukidamo zakon verom? Daleko od toga, nego pre podržavamo zakon“ (Rimljanima 3,31). „Ukidati (poništavati)“ zakon ne znači ukidati ga, jer ga niko ne može ukinuti. Poništavati zakon znači pokazati životom da više ne važi.

Mi poništavamo Božji zakon kad mu onemogućavamo da deluje na život. Poništavati zakon znači kršiti ga; ali on važi i dalje, bili mi njemu poslušni ili ne. To što ga neko krši utiče samo na njega samoga.

Prema tome, apostol želi kazati da vera ne vodi kršenju zakona, već vodi poslušnosti. U stvari ne bi trebalo da kažemo da *vodi poslušnosti*, nego da je *sama vera poslušna*. Vera utvrđuje zakon u srcu. Ako je pravednost ono čemu se nadamo, vera je utvrđuje. Umesto da vodi antinomijanizmu, vera je jedino što se protivi antinomijanizmu [učenju da je Božji zakon ukinut ili da ga niko ne može istinski tvoriti].

Nije bitno koliko se neko hvali Božjim zakonom; ako ga odbacuje ili ignoriše veru u Hrista, takav nije ništa bolji od onoga koji direktno napada zakon. Čovek vere je samo onaj koji stvarno poštuje Božji zakon.

¹⁰⁸ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 94, 95.

Da, vera čini nemoguće, i upravo to Bog zahteva da činimo. Kad je rekao Izrailju: „Ne možete služiti Gospodu“ (Isus Navin 24,19) Isus Navin je rekao istinu, ali je bila činjenica da je Bog od njih zahtevao da mu služe. Niko nije u stanju da vrši pravednost, čak i ako to želi. Zato je pogrešno reći, da je sve što Bog želi od nas da činimo najbolje što možemo. Onaj koji ne čini bolje od toga, neće vršiti Božja dela. On mora da čini bolje nego što može.

On mora da čini ono što samo Božja sila može da učini delujući kroz njega. Nemoguće je da čovek hoda po vodi, ali je Petar hodao kad je pokazao veru u Isusa.¹⁰⁹

85. Kako slabi ljudi postaju jaki

„Ali mu Petar reče: nemam srebra ni zlata, ali ti dajem što imam: u ime Isusa Hrista Nazarećanina hodaj. Tada ga uhvati za desnu ruku i podiže ga. Tako se odmah učvrstiše njegove noge i gležnji.“ (Dela 3,6.7)

Ovo znamenito čudo izazvalo je veliko uzbuđenje u narodu. Izvršimo sada primenu: Čovek je bio „hrom od utrobe majke svoje“, nesposoban da sam sebi pomogne. Da je mogao, on bi rado hodao, ali nije mogao. Mi isto tako možemo da kažemo sa Davidom: „U bezakonju rodih se, i u grehu zatrudne mati moja mnom“ (Psalam 51,5). Svaka godina u životu ovog čoveka povećavala je njegovu nesposobnost da hoda zbog veće težine njegovog tela, a njegovi udovi nisu bivali jači. Isto tako dok starimo ponavljanje greha jača njegovu moć nad nama.

Ali Hristovo *ime*, zahvaljujući veri u Njega, osiguralo mu je savršeno oslobođenje od njegove slabosti. Tako i mi, zahvaljujući veri, možemo da ozdravimo i budemo od tada osposobljeni da činimo ono što je bilo nemoguće. Jedno od čuda vere, kako su to pokazali časni ljudi u staro doba, jest da „ojačaše od nemoći“. (Jevrejima 11,34)

Sam čin oslobađanja od sile greha dokazuje da nas je Bog primio kao svoje sluge. Ali, tada ponovo dolazi sukob. Dolazi sotona, naoružan bičem žestokog iskušenja. Mi iz žalosnog iskustva znamo da je jači od nas i da mu se bez pomoći ne možemo odupreti. Zato vapimo za pomoć. A onda se prisetimo da više nismo sotonini podanici. Mi smo se pokorili Bogu, a On nas je zato prihvatio kao svoje sluge. To je dokaz da će nas Bog zaštititi, jer on vodi brigu o svojim. Imamo uverenje da će Onaj koji je počeo dobro delo u nama „dovršiti ga do dana Isusa Hrista“. (Filipljanima 1,6)

S takvim poverenjem smo jaki tako da se možemo odupreti.¹¹⁰

86. Žena zgrčena preko osamnaest godina

„Gle, onde je bila žena koja je osamnaest godina imala duha, izazivača bolesti, i bila je zgrčena te nije mogla da se sasvim ispravi. Kada je Isus vide, dozva je i reče joj: ženo, oslobođena si svoje bolesti. I stavi ruke na nju, pa se odmah ispravi i slavljaše Boga.“ (Luka 13,11-13)

Razmotrite ovo čudo:

1. Žena je bila vezana; i mi smo, zbog straha od smrti, celog svog života bili robovi.
2. Sotona je vezao tu ženu; sotona je takođe postavio zamke našim nogama i tako nas zarobio.

¹⁰⁹ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p. 96.

¹¹⁰ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 90-92.

3. Ona se nikako nije mogla sama uspraviti; naša su nas bezakonja savladala tako da nismo u stanju podići glavu. (Psalam 40,12)

4. Isus je ovu ženu oslobodio rečju i dodirom; mi sada imamo istog milostivog Prvosveštenika koji je dirnut našim slabostima. Ista reč izbaviće i nas od zla.

Zašto su zabeleženi izveštaji o isceljenju koja je Isus učinio? Jovan nam daje odgovor. Ne samo zato da pokaže kako On može da leči bolest, već zato da pokaže Njegovu vlast nad grehom. „A ovo se napisa, da verujete da Isus jeste Hristos, Sin Božji, i da verujući imate život u ime Njegovo“ (Jovan 20,31). Ovi izveštaji su zapisani jednostavno kao očigledne pouke o Hristovoj ljubavi, Njegovoj spremnosti da izbavi i Njegovoj vlasti nad sotoninim delima, bilo u telu ili u duši.¹¹¹

„Molite i daće vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se. Jer svako ko moli dobiva, i ko traži nalazi, i otvoriće se onom koji kuca.“ (Luka 11,9.10 – Čarnić)

„Ako se dvojica od vas na zemlji slože u svakoj stvari koju zamole, daće im Otac moj koji je na nebesima.“ (Matej 18,19 – Čarnić)

87. Molitva koja donosi pobedu

„I dođoše te javiše Josafatu govoreći: Ide na te veliko mnoštvo ispreko mora ...

A Josafat se uplaši, i obrati lice svoje da traži Gospoda, i oglasi post po svoj zemlji Judinoj.“

(2. Dnevnika 20,2.3)

Car i narod mudro su postupili kad su se okupili „da traže Gospoda“. Josafatova molitva je bila molitva vere i u sebi je sadržavala početak pobeđe: „Nisi li Ti Bog na nebu i vladaš svim carstvima narodnim? Nije li u Tvojim ruci moć i sila da Ti niko ne može odoleti?“ (Stih 6). Onaj ko u času potrebe može da počne svoju molitvu s takvim priznavanjem Božje sile, već ima na svojoj strani pobedu.

Zatim je Josafat zaključio: „U nama nema snage da se opremo tom mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti znamo šta bismo činili, nego su oči naše uprte u Te“ (Stih 12). Pošto Gospodnje oči gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce celo prema Njemu (2. Dnevnika 16,9), za one koji su u nevolji važno je samo da se pouzdaju u Njega.

I kakav je bio rezultat? Došao je Gospodnji prorok i rekao: „Ne bojte se i ne plašite se tog mnoštva velikog, jer nije vaš rat nego Božji. ... Stade Josafat i reče: Čujte me, Judejci i Jerusalimljani: verujte Gospodu Bogu svom i bićete jaki, verujte prorocima Njegovim i bićete srećni. ... I postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom.“ (2. Dnevnika 20,15.20.21)

Ovo je nesumnjivo bio neobičan način da se ide u rat. A kakav je bio rezultat? Malo koja vojska je ikada bila nagrađena tako sjajnom pobedom. „A kad počese pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na one ... koji iziđoše na Judu, te se razbiše.“ Učinio je da se „vrate u Jerusalem s veseljem, jer ih oveseli Gospod neprijateljima njihovim“. (Stihovi 22,27)¹¹²

88. Josafatov Bog još uvek uslišava njegovu vrstu molitve

¹¹¹ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 89, 90.

¹¹² Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 78-81.

**„Onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji Ga traže.“
(Jevrejima 11,6)**

Ne bi bilo loše da proučavamo filozofiju pobjede vere kako je prikazana u ovom slučaju [u Josafatovom slučaju; 2. Dnevnika 20,1-27]. Šta je neprijatelj morao da zaključi? Ništa drugo nego da su Izrailjci dobili pojačanje; bilo bi beskorisno protiviti im se. Zato ih je spopala panika i svako je u svom bližnjem video neprijatelja.

Zar nisu bili u pravu – da je Izrailj stvarno dobio pojačanje? „Obrati Gospod zasedu na ...“ Ali, ono što treba posebno da zapazimo je trenutak kad je Izrailj počeo da peva i hvali Boga, što pokazuje da je njihova vera bila stvarna. Božje obećanje smatrali su jednako sigurnim kao njegovo ostvarenje. Na taj način su bili „jaki“.

Primenimo ovo na borbu protiv greha. Dolazi jako iskušenje. Znamo da nemamo snage da mu se odupremo. Zato sada upiremo oči u Gospoda koji nam je rekao da slobodno pristupimo k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć. Stoga počinjemo da molimo, ali ne s tugaljivom izjavom o svojoj slabosti, već s radosnim priznavanjem Božje moćne snage.

Ako prvo iznosimo svoju slabost i obeshrabrujuću situaciju, mi sebe stavljamo ispred Boga¹¹³. U tom slučaju sotona će nas zaogrnuti tamom, tako da ne vidimo ništa drugo osim svoje slabosti. Iako naši vapaji i molbe mogu da budu žarke i očajne, biće uzaludne. Nedostajće im bitan element vere da *Bog jeste* i da je *On sve ono što je otkrio o sebi*.

Ali, ako započnemo sa priznavanjem Božje sile, onda možemo slobodno izneti svoju slabost, jer onda svoju slabost jednostavno stavljamo uz Njegovu silu, a ovaj kontrast rađa hrabrost.¹¹⁴

89. Šta treba da imamo na umu kad se molimo

**„Blagodat vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista koji je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta - po volji Boga i Oca našega.“
(Galatima 1,3,4 – Čarnić)**

Kada se molimo, na um nam dolazi Božje obećanje, uneseno posredstvom Svetog Duha. Možda ne možemo da se setimo nekog posebnog obećanja koje bi u svemu odgovaralo našem slučaju, ali možemo da se setimo „da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike“ (1. Timotiju 1,15) i da je sebe dao za naše grehe. Možemo da budemo sigurni da Bog, koji „nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?“ (Rimljanima 8,32 – Čarnić)

Prisećamo se da Bog može da govori o svemu onome što nije kao da jeste (Rimljanima 4,17). Odnosno, kad Bog nešto obeća, onda kao da je to već ispunio. I zato usvajamo ovu pobjedu kao da smo već pobedili i počinjemo da zahvaljujemo Bogu za Njegova „skupocena i najveća obećanja“ (2. Petrova 1,4 – Čarnić)

¹¹³ Drugim rečima: mi ne verujemo Bogu i Njegovoj moći da nas izbavi – *prim. izdavača*

¹¹⁴ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 81-83.

Kad naša vera prihvati ova obećanja, mi ne možemo ništa drugo nego da hvalimo Boga, i dok to činimo, naše misli se potpuno odvajaju od zla i mi pobeđujemo. Gospod postavlja neprijatelju „zasedu“.

To pokazuje sotonu da smo dobili pojačanje. A pošto je iskusio snagu pomoći koja nam je obećana i zagarantovana, zna da tom prilikom ne može ništa da učini, pa nas ostavlja.

„Ne brinite se ni za što, nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem neka se vaše molbe Bogu očituju. I mir Božiji, koji prevazilazi svaki um, sačuvaće vaše srca i vaše misli u Hristu Isusu.“ (Filipljanima 4,6.7 – Čarnić)¹¹⁵

„Ako imate veru i ne posumnjate, ne samo da ćete učiniti ovo sa smokom, nego ćete i ovoj gori reći: Digni se i baci u more, i tako će biti. I sve što zatražite u molitvi, dobićete ako budete verovali.“ (Matej 21,21.22 – SSP)

90. Nebeski „Kupac“ vas je otkupio

„Ili zar ne znate da je vaše telo hram Duha Svetoga koji je u vama, koga imate od Boga, te ne pripadate samo sebi? Vi ste, naime, skupo kupljeni.“ (1. Korinćanima 6,19.20 – Čarnić)

Mnogi oklevaju da počnu da služe Gospodu jer se boje da ih neće primiti. Na to odgovaram: Ako odete u trgovinu i nešto kupite, da li će vam dati robu? Činjenica da ste je kupili dovoljan je dokaz da ne samo da *želite* da je dobijete nego i da vam je *vrlo stalo* do nje.

Primenimo to na grešnika koji dolazi Hristu. On nas „steče krvlju svojom“ (Dela 20,28). On je „dao sebe za nas“. (Titu 2,14)

On je otkupio svet pun grešnika, „jer Bog je tako zavoleo svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao“ (Jovan 3,16 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić). Isus je rekao: „Hleb koji ću ja dati telo je moje, koje ću dati za život sveta“ (Jovan 6,51). „Jer, u pravo vreme, dok smo još bili bespomoćni, Hristos je umro za nas bezbožnike ... Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici.“ (Rimljanima 5,6.8 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić)

„Ali ja nisam vredan.“ To znači da niste vredni plaćene cene, pa se bojite da dođete, jer bi Hristos mogao da poništi kupovinu. Možda biste se zbog toga mogli i pribojavati da kupovina već nije zaključena i da cena već nije plaćena. Ali, vi nemate nikakve veze sa pitanjem o vrednosti. Hristos je izvršio kupovinu otvorenih očiju. On uopšte nije razočaran kad dođete k Njemu i ustanovi da ste bezvredni. Ako je On bio zadovoljan obavljenom kupovinom, vi biste trebali da budete poslednji koji se žalite.

Najlepše od svega je to što vas je kupio upravo zato što ste bili bezvredni. On je u vama video velike mogućnosti, pa vas je kupio ne zato što ste tada bili vredni ili što ste to sada, već imajući u vidu ono što može načiniti od vas.

Mi nemamo pravednosti; zato nas je kupio „da mi u njemu postanemo pravednost Božja.“ (2. Korinćanima 5,21 – Čarnić)¹¹⁶

¹¹⁵ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 83-85.

¹¹⁶ Waggoner, *Christ and His Righteousness*, pp. 69-72.